

Čeladenská fontána

Zpravodaj BESKYDSKÉHO REHABILITAČNÍHO CENTRA

5, 6 / 2021, ročník XIII.

Časopis ČELADENSKÁ FONTÁNA je vydáván pro zaměstnance, klienty a partnery Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Cílem Fontány je přinášet informace všem, kteří se chtějí dozvědět více o tom, jak zde, na úpatí Ondřejníku, pomáháme těm, kteří potřebují upevnit zdraví. Je to jednoduché: díky zdejším mimořádně příznivým klimatickým podmínkám a vysoké úrovni rehabilitační péče je BRC vyhledávaným zdravotnickým zařízením s výbornou pověstí. Za neopakovatelnou a dnes velmi vzácnou atmosférou rodinných lázní k nám jezdí pacienti z celé republiky. Tímto zveme i vás. Všechna vydání Čeladenské fontány najdete také na www.brc.cz.

Stavba Léčebného domu Storch II (budova vlevo) obdržela čestné uznání v soutěži Stavba Moravskoslezského kraje 2020 v kategorii „Stavby občanské vybavenosti – novostavby“. Více v článku na další straně. Foto: Milena Vaculová

Redakce Čeladenské fontány
přeje všem čtenářkám a čtenářům
klidné Vánoce a v roce 2022
co nejpevnější zdraví.
Jsme tu stále pro Vás...

STAVBA MORAVSKOSLEZSKÉHO KRAJE 2020: DVA ÚSPĚCHY ČELADNÉ ZA LÉČEBNÝ DŮM STORCH II JSME DOSTALI ČESTNÉ UZNÁNÍ

Andrea Anderle Adamová

Hned dvakrát zazněl název obce Čeladná při vyhlásování výsledků na slavnostním galavečeru 15. ročníku soutěže Stavba Moravskoslezského kraje 2020. Ředitel Beskydského rehabilitačního centra Milan Bajgar obdržel za „Přístavbu Léčebného domu Storch“ Čestné uznání v kategorii Stavby občanské vybavenosti – novostavby.

Cenu hejtmana MS Kraje si též večer odnesl Lukáš Bražina z čeladenské firmy R.E.V.I.S. za „Přístavbu a stavební úpravy Památníku Josefa Kaluse“.

Rekordních 53 staveb v letošním ročníku svědčí o prestižnosti této soutěže a o zájmu stavebníků pochlubit se dokončenými díly. O to víc nás těší, že v dobré společnosti jsme se neztratili a svoje ocenění si odnesl Léčebný dům Dr. Storch II (na snímku na titulní straně), který slouží našim pacientům od srpna 2020. Jenom od ledna letošního roku se v něm vystřídalo přes 550 pacientů, což svědčí o mimořádném zájmu o ubytování v této moderně zařízené budově. Je to také díky 26 jednolůžkovým pokojům s vlastním sociálním zařízením, které jsou velice žádané a v podstatě obsazené nepřetržitě.

Čestné uznání je už naším druhým oceněním v této soutěži. Ve druhém ročníku Stavba roku MS Kraje 2007 si Apartmánový dům Lara odnesl hlavní cenu v kategorii Obytné domy.

Sluší se připomenout také naše zastoupení na výstavě k projektu Stavba čtvrtstoletí, v níž celou kategorii „Stavby pro zdravotnictví; Nemocnice, polikliniky, lázně“ reprezentujeme jako jediní, a to pod označením „Lázně Čeladná (Novostavba – Rekonstrukce – Dostavba)“ se zdůvodněním, že „...Svou současnou podobu začaly lázně nabývat realizací stavby apartmánového domu Lara a náměstí. Na to naváza-

STAVBA MS KRAJE 2020

**Kategorie Stavby občanské vybavenosti
– novostavby: ČESTNÉ UZNÁNÍ**

Přístavba Léčebného domu Storch, Čeladná

Zhotovitel: NOSTA, s.r.o., Nový Jičín

**Projektant: Petr Lichnovský, architektonická
kancelář s.r.o., Ostrava - Zábřeh**

**Investor: Beskydské rehabilitační centrum,
spol. s r.o., Čeladná**

CENA HEJTMANA MSK

Památník Josefa Kaluse, Čeladná

la rekonstrukce nejstarší budovy areálu, Léčebného domu dr. Maye a dalších objektů, včetně revitalizace lázeňského parku.“ (Více jsme o tomto úspěchu psali v Čeladenské fontáně 7,8/2019.)

Pro úplnost dodáváme, že letos si hlavní cenu v naší kategorii „Stavby občanské vybavenosti – novostavby“ odnesla stavba Sportovní haly Svojsíkova v Českém Těšíně a čestné uznání obdržela také Přístavba Karvinské hornické nemocnice v Karviné – Novém Městě. Více o soutěži a o jejích vyhlásovatelích je uvedeno v tiskové zprávě na straně 31.

Jsem hrdý na to, že jsem jedním ze zaměstnanců zařízení, které je v péči o nemocné jedním z nejlepších v této zemi

Vážené dámy a pánové, vážené kolegyně a kolegové, blíží se konec roku a je dobrým a potřebným zvykem se za pomalu odcházejícím rokem a událostmi v něm zamyslet. Dovolte mně, abych začal trochu šířeji.

Jsem velmi potěšen, že v čele tohoto státu budeme mít premiéra, který je nejen výborným politikem, ale který je také slušným člověkem. Popřejme nově jmenovanému předsedovi vlády hodně sil a úspěchů v práci pro nás občany a naši zemi. Tuto změnu umožnily poslední volby, jejichž výsledek trefně okomentoval jeden z členů KDU-ČSL přibližně takto: „Tento neuvěřitelný výsledek voleb beru jako důkaz Boží existence“.

Mám také jedno přání pro naši obec, Čeladnou, a pro její občany. Přál bych si, aby současnost plná udání, lží, trestných oznámení a placených diskreditačních kampaní byla brzy za námi.

Stejně bych si přál, aby za námi byl už konečně i čas virových nákaz covidem, trápení nemocných i nás zdravotníků.

Rehabilitační centrum Čeladná

Dovolte mně vrátit se teď k našemu rehabilitačnímu centru. Jsem hrdý na to, že jsem jedním ze zaměstnanců zařízení, které je v péči o nemocné jedním z nejlepších v této zemi. Za to, jak se staráte o naše pacienty, Vám chci upřímně poděkovat.

Tento rok spojený s covidem byl velmi obtížný. Naše rehabilitační centrum ale překonalo už mnoho událostí, které přímo ohrožovaly naši existenci. Připomenu například rok 2013, kdy všechny pacienty přicházející na léčbu k nám začaly schvalovat zdravotní pojišťovny. V průběhu několika týdnů jsme byli skoro bez pacientů. Ale my jsme to nevzdali, začali jsme objíždět zdravotnická zařízení nejen v okolí, ale na celé Moravě. A získávali jsme spolupracující zařízení, která nám pak pacienty posílala. Postupně jsme měli více než 70 procent pacientů, kteří přicházeli přímými překlady z nemocnic. Takové procento přímých překladů nemělo žádné jiné zařízení v Česku, a to nás zachránilo.

Ale udály se i jiné krizové události, které jsme museli zvládnout a které se nakonec ukázaly jako příležitost

ke správné změně. Když nám před jistou dobou pan Pros navýšil nájemné v léčebném domě Golf na dvojnásobek, bylo to těžké. Najednou jsme platili za nájemné léčebného domu Golf skoro 300 tisíc korun měsíčně. Toto navýšení nás ale přimělo pustit se do stavby LD Dr. Storch II. Bez tohoto navýšení nájemného bychom se do stavby nepustili a dnes bychom neměli LD Storch ani nové pracoviště rehabilitace. Na to máme pěkné české pořekadlo – co tě nezabije, to tě posílí.

Před dvaceti lety, kdy jsme začínali, jsme v úrovni ubytování patřili mezi odbornými léčebnými ústavů k nejhorším, snad jsme byli i nejhorší. Dařilo se nám ale postupně opravovat budovy centra, vybudovat restauraci, kavárnu, opravit léčebné domy Kněhyně, Dr. May, Dr. Storch I s novou rehabilitací. Naše centrum se vybavením a úrovní ubytování zkrátka stále zlepšuje a my už dnes patříme k těm nejlepším odborným léčebným ústavům v Česku.

Abychom se opravdu dostali až úplně nahoru, musíme dokončit rekonstrukci léčebného domu Polárka, kde dostavíme nových šestnáct lůžek. Všechny pokoje v původní budově pak změním na jednolůžkové, a tak vznikne dalších žádaných 25 jednolůžkových pokojů. V co nejkratší době musíme začít se stavbou Apartmánového domu Kristián, ve kterém si BRC nechá pro svoje hosty nejméně 30 apartmánů. Potřebujeme totiž nabídnout více možností i platícím klientům. Vedle pacientů, jejichž léčebný pobyt u nás hradí zdravotní pojišťovny, chceme vytvořit širší nabídku krátkodobých pobytů pro hosty - samoplátce. Nutné je také vybudovat nový bazén s balneo provozem, plánovaný u původní budovy Lázní, a tuto historickou budovu zrekonstruovat. To jsou úkoly pro nejbližší budoucnost.

Vážené kolegyně a kolegové, do dalšího roku Vám osobně, Vašim rodinám a přátelům přeji hodně zdraví, hodně šťastných dnů, hodně setkání s lidmi, které máte rádi.

Věřme, že dobré časy se zase vrátí.

Váš Milan Bajgar, ředitel BRC

Rozhovor s ředitelem Beskydského rehabilitačního centra Čeladná

MUDr. Milanem Bajgarem

o některých informacích obsažených v anonymních letácích, které občané Čeladné nedávno dostali do svých poštovních schránek

Pane řediteli, nedávno kolovalo obcí několik druhů anonymních letáků. Jeden z nich se dotýkal Vaší osoby a rehabilitačního centra. Můžete se k tomu vyjádřit?

Letáky vycházejí již delší dobu. Začátek jejich vydávání se nápadně shoduje s projednáváním revize územního plánu v obci. Pan starosta, obec, zkrátka někomu šlápli na kuří oko. Letákoví anonymové chtějí odstranit z vedení obce současného starostu Pavola Lukšu, aby si obec řídili po svém. Proto postupně diskreditují ty členy zastupitelstva, které považují za starostovy příznivce. Nejdříve pana Kamila Otavu, pak pana Lukáše Bražinu, na posledy došla řada na mě. O úrovni vydavatelů svědčí i tato příhoda ze září. Tehdy mně pan Stanislav Pros prostřednictvím Romana Dudyse vzkázal, že se proti mně chystá diskreditační kampaň. Kampaň se prý ale dá zastavit, když odstoupím ze zastupitelstva obce, nejlépe ze zdravotních důvodů. To jsem neudělal, a tak přišel leták plný lží.

Ano. Leták vyšel a mimo jiné obsahoval tyto informace:

- 1) Byla velká škoda, že byla zrušena nemocnice.**
- 2) Nemocnici jste koupil za 100 korun.**
- 3) Kdyby si nemocnici ponechala obec, vydělala by v průběhu těch zhruba dvaceti let 104 milionů korun.**

Jaká je pravda?

1) Na obtížích malých nemocnic v současnosti se ukazuje, jak jedine správným krokem byla v roce 2000 transformace nemocnice do rehabilitačního centra. Ten krok byl tehdy velmi odvážný, byli jsme prvním zařízením v této zemi, které transformovalo celou lůžkovou kapacitu. Bylo to hodně napínavé. Například jsme na centrále VZP museli s RNDr. Ambrožovou vytvořit model, jak financovat zařízení, která se vydají cestou transformace akutních lůžek jako my, byli jsme první a oni neměli algoritmus. V té době jsme měli ještě jeden primát. Přišli jsme s myšlenkou, aby

součástí rehabilitačního centra byla JIP. Sice jsme nevykazovali TISS kódy (*Poznámka redakce: TISS kódy jsou vyjádřením konkrétních lékařských výkonů v bodových hodnotách*), ale lidem na ministerstvu zdravotnictví a ve zdravotních pojišťovnách se to velmi líbilo. Později nás kopírovala i jiná zařízení, jak už se stalo zvykem. Přijímali jsme tenkrát hodně pacientů po bypassech časně po operaci, k tomu jsme využili právě JIP. Kdybychom tehdy před více než dvaceti lety transformaci neudělali, myslím, že bychom už dnes neexistovali. Určitě bychom neexistovali jako prosperující zařízení.

Jen připomínám, že původní nemocnice měla 139 lůžek v převážně čtyřlůžkových pokojích a zaměstnávala polovinu lidí, co dnes. My dnes máme 250 lůžek v jedno a dvoulůžkových pokojích a 250 zaměstnanců. Celá transformace, která se dnes jeví tak úspěšná, byla nepředstavitelně obtížná. A pro pořádek ještě dodám, že s myšlenkou „když nás nechtějí jako nemocnici, tak se změňme na rehabilitační centrum“ přišla tehdejší hlavní sestra Alena Jančurová, kterou moc zdravím. Zkrátka „výměna“ nemocnice za rehabilitační centrum je naprostý úspěch.

2) Ke koupi nemocnice. Změna nemocnice v rehabilitační centrum vyžadovala úplnou změnu koncepce zdravotnického zařízení a jeho přebudování. V modelu, kdy obec byla vlastníkem a my jsme potřebovali mohutně investovat a brát si úvěry od bank, to přestalo dobře fungovat. Při půjčkách jsme totiž nemohli ručit budovami centra.

Proto jsme se s obcí dohodli, že její majetek odkoupíme. Na základě znaleckého posudku nám obec za 51 000 100 Kč odprodala nemocnici formou leasingu. Měsíční splátky byly rozloženy do 10 let a poslední splátkou je právě oněch 100 Kč, za kterou jsme údajně, podle autorů letáku, nemocnici koupili. Bylo to velmi těžké, ale dokázali jsme obci vše splácet v termínu.

3) A jak je to s údajnou škodou pro obec 104 milionů korun v podobě zisku naší společnosti za uplynulých dvacet let? Když jsem tuto větu poprvé v letáku uviděl, řekl jsem si, že to za dvacet let není věru mnoho. Ale pokusím se na to odpovědět trochu jinak. BRC dnes vypadá naprosto jinak, než před více než dvacetiletý. Je tu vidět mnoho odvedené práce a investovaných peněz. Přitom nám nikdo, na rozdíl od jiných podobných zařízení, nepomáhal. Nic jsme nedostali od ministerstva zdravotnictví, nic nám nedal kraj ani okres. Jediná

pomoc přišla při rekonstrukci LD Dr. Maye od Švýcarské konfederace. Myslíte si, že kdyby si vlastníci vybírali zisky, vypadalo by rehabilitační centrum tak dobře? Zkrátka, všechno, co vyděláme, se vrací zpět do rozvoje zařízení. A samozřejmě si hodně pomáháme bankovními úvěry. Za posledních dvacet let jsme do rozvoje BRC investovali skoro půl miliardy korun.

Myslím, že jsme udělali kus skvělé práce. Vytvořili jsme kultivované místo pro naše pacienty ale i pro nás, kteří tady pracujeme. Jsem na naši práci a naše výsledky velmi hrdý. Jen ta naše cesta k úspěchu měla často mnoho překážek a výmolů a dost bolela. Takový je život. Ale stálo to za to.

*Za odpovědi na otázky poděkovala
Andrea Anderle Adamová*

MUDr. Milan Bajgar byl jmenován ředitelem Nemocnice Čeladná v roce 1996*. V roce 2000 byla celá nemocnice transformována do rehabilitačního centra. Byla založena společnost Beskydské rehabilitační centrum s.r.o., jejímž je od té doby jednatelem a současně vykonává funkci ředitele. V roce 2014 byl poprvé zvolen do zastupitelstva obce Čeladná, od voleb v roce 2018 je současně členem rady obce.

**Vzpomínky na svůj příchod do Čeladné v roce 1996 a na první týdny působení v nemocnici zachytil Milan Bajgar v textu na dalších stranách.*

Vlevo: Nová jídelna v Léčebném domě Dr. Storch I má kapacitu 70 míst a slouží od srpna 2020 ke stravování pacientů ubytovaných v tomto domě. Současně se zde stravují také pacienti ze sousedního LD Storch II, jehož stavba byla dokončena vloni v srpnu a je zatepleným koridorem spojena s původní budovou. (Foto: Roman Polášek)

Nahore: Restaurace U Sestřiček v areálu BRC prošla kompletní rekonstrukcí exteriéru i interiéru v roce 2014, je otevřena pro pacienty i veřejnost a za normálních okolností se zde konají dvakrát v týdnu hudební večery. (Foto: Iveta Kulhavá)

Dole: Snímek z chodby nové rehabilitace, jejíž stavba předcházela LD Dr. Storch II a slouží pacientům v obou budovách. (Foto: Archiv BRC)

ČELADNÁ 1996

Milan Bajgar

Tak jsem se v roce 1996 vydal na jih k Beskydám,
co vypadají z dálky jak ležící ženská těla.
Pod Lysou horu,
co vypadá jako špičatá podprsenka Madonny.
Když jsem přijížděl do Čeladné,
překvapila mě čistička odpadních vod
a ocenil jsem opravenou faru u kostela.
Jinak tu nebylo nic kromě vysokých plechových plotů v centru obce s ostnatými dráty
a velkými vraty do bývalé továrny na padáky pro Varšavskou smlouvu.
Nemocnice vypadala jak po vybombardování nebo po přechodu fronty.
Dokonalý opak čerstvě dokončených klimkovických lázní za miliardu,
odkud jsem do Čeladné přišel.
Pak jsme měli jednání na obecním úřadě,
který divně smrděl
ale co mě nadchlo hned byl starosta obce.
Byl to tehdy mladý kluk a energie z něj tryskala jak radiace z atomového reaktoru.
Byl jsem jmenován ředitelem
a byl jsem sám proti všem.
V pořadí šestnáctý ředitel za poslední dva roky.
Zkoušel jsem přemluvit bývalou hlavní sestru z klimkovických lázní,
Alenu Jančurovou,
aby šla dělat hlavní sestru k nám na Čeladnou.
Pozval jsem ji k prohlídce nemocnice a chodili jsme spolu parkem,
ale nikam do budov jsem ji raději nevzal,
abych ji nevyděsil.
Naštěstí uvěřila ve skvělou budoucnost poslední nemocnice na východě země
a já už nebyl sám proti celé nemocnici.
Ale přece jen tu byla cítit minulá prvorepubliková prosperita.
Skvělou pověst měla také zdejší porodnice.
Dokonce dva pokoje na porodním oddělení byly vybaveny novým nábytkem.
Bývalou ředitelku nemocnice jsem požádal,
aby vedla finanční oddělení,
protože asi jako jediná tady uměla dobře počítat.
I pro nemocnici.
Na rozdíl od jiných,
kteří počítali jen pro sebe.
Nejdříve jsem si udělal pracovnu přímo v Ondřejce.
To byl pavilon,
kde bylo ledacos a také pokoje lékařů.
Měl jsem zprávy,
že už v deset dopoledne je tam živo jako na večírku.
Nemocnice v té době prodělávala asi půl milionu měsíčně
a pro chybějící peníze na výplaty si vedení pravidelně docházelo na obecní úřad,
kterému v té době nemocnice patřila.

Požádal jsem na údržbě o nějaký starý koberec,
který jsem si sám nastříhal,
abych neutrácel peníze,
když jsme stejně žádné neměli.
Po několika dnech jsem přišel do práce s montérkami
a zavolať šéfa údržby.
Abychom se spolu vydali na prohlídku energetického hospodářství.

Takto vypadala v roce 1997
Ondřejka a její okolí...
(Foto: Archiv BRC)

Nemocnice tehdy platila za plyn a elektřinu neuvěřitelné částky, ale tady to nikoho nevzrušovalo.

Ze všech poklopů u energetických rozvodů se kouřilo a nad energokanály se i v zimě zelenala tráva.

Kouřících komínů měla nemocnice jak Vítkovické železářny a kotelna vypadala jako bazén.

Byla to nepochybně ústřední budova celé nemocnice, neboť spotřebovávala nejvíc peněz.

Ale žádný div,

když vyráběla kromě teplé vody také páru,

kteřou se vytápěl malý pronajatý sklad knih uprostřed areálu

a pak se pára hnala k jednomu parnímu sterilizátoru na opačném konci špitálu.

Nikomu to tady nepřipadalo divné.

Výrobu páry jsme zrušili,

nástroje ke sterilizaci jsme vždy při cestě domů nechali vysterilizovat za pár korun v Ostravě.

Skladu knih jsme zrušili pronájem,

nájemné bylo dvacet korun měsíčně.

Pak jsme zavřeli i prádelnu.

Ale všem propuštěným ženám ze zrušené prádelny jsme našli práci,

nebo je zaměstnali u nás třeba jako kuchařky.

Opravdu všem.

A pak jsme najednou měli na výplaty.

Ale ještě zpět k tomu dni v montérkách.

S vedoucím údržby jsme se vsoukali do energokanálu a zjistili, jak se dalo čekat,

že chybí izolace na velké části potrubí.

Nejdříve jsme šli sehnoutí,

pak po čtyřech,

a pak se i plazili po břiše.

Chtěl jsem poslat zprávu těm mnoha prevítům v nemocnici,

co mysleli jen na vlastní prospěch,

končí vám zlaté časy.

Každopádně po těchto změnách jsme přestali být ve ztrátě.

Moc nám také pomohli šikovní kluci z Podlesí,

kteří naučili naše doktory správně vykazovat TISS kódy na JIP.

A pak jsme byli najednou ve slušném zisku

a začali platit staré dluhy elektrárnám a plynárnám, protože nás chtěli odpojit.

A lékárně,

která nás už měla na lopatě a chtěla nemocnici získat přes obrovský dluh za léky.

Ale ostrouhali.

Jezdil jsem po zdravotnických pojišťovnách a setkával se s nepřátelstvím,

protože minulý ředitel šéfům pojišťoven vyhrožoval zastřelením.

V počítači,

který jsem po něm zdědil,

jsem opravdu našel výhrůžky zastřelením,

které patřily většinou lidem z vedení zdravotních pojišťoven.

Ale také jiným třeba z okresního úřadu.

Možná to nebyly jen tak plané hrozby,
protože když jsem se ptal proč jsou na rámech oken a dveří podivné černé tečky,
prozradili mně,
že se tu bývalý ředitel denně cvičil ve střelbě.
Často jsem také chodil obhajovat existenci nemocnice na okresní úřad,
třeba před tehdejším šéfem lékařské komory.
Ta hádka se mně docela povedla,
protože tehdejší vedoucí odboru zdravotnictví mně později řekl,
že nic podobného v životě nezažil
a nemohl z toho v noci spát.
No a pak to se stejným lékařem,
co byl šéfem lékařské komory,
pokračovalo ještě v Praze na chodbě ministerstva zdravotnictví při výběrových řízeních.
To ho držel pod krkem starosta Čeladné
a chtěl mu jednu vrazit.
Ale musím objektivně přiznat,
že jsem ty kluky, co byli proti další existenci nemocnice v Čeladné, i trochu chápal.
Mým úkolem ale tehdy bylo nemocnici zachránit.
Bylo to tehdy opravdu těžké.
Například jsme na novorozeneckém oddělení neměli lékaře neonatologa.
Neonatology neměly tehdy ani velké kliniky v Praze.
Státním nemocnicím to ale bylo tolerováno,
u nás to byl důvod k zavření porodnice.
Porodnici jsme nakonec opravdu museli zrušit
a já to dodnes cítím jako nějaký hřích.
Měli jsme sice slušné číslo porodů,
ale porodnice na sebe zdaleka nevydělala.
Její prodělek byl čtyři sta tisíc měsíčně a nebylo čím ho pokrýt,
když ani ostatní oddělení nebyla v zisku.
Porodnici jsme pak v naší nemocnici opravdu zrušili
a nechali si jen gynekologickou operativu,
pro kterou jsme koupili kvalitní vybavení pro laparoskopické operační výkony.

Ale zrušení porodnice neproběhlo jen tak hladce.
Světlo světa v ní spatřila řada zajímavých lidí z celé republiky
a některé z nich jsem pak měl tu čest poznat při telefonických rozhovorech.
Když jsme my oznámili zavření porodnice,
oni mi pak v telefonátech oznamovali,
co udělají se mnou.
Ale teď k té nejdůležitější události,
která určila i budoucnost.
Na rušeném porodnickém oddělení se rozhodli,
že si zrušení porodnice nenechají líbit a zorganizují vzpouru.
Pozvali novináře a rozhlas a televizi,
aby mě všichni společně vyprovodili z nemocnice.
Nebyla to až tak hloupá úvaha, když jsem byl už šestnáctý ředitel v posledních dvou letech.
Milánkové ale nevěděli,
že jsem na minulém pracovišti organizoval daleko větší vzpouru
a byl jsem poučen.
Mám také revolucionáře docela rád,
protože to jsou inteligentní lidé,
s rozumem i energií,
jinak by nemohli být přirozenými vůdci.

Samozřejmě to dopadlo,
jak vzpoury většinou končívají.
Nevyhráli.
Novinářky, když už jsem je v nemocnici měl,
jsem naopak využil na propagaci naší nové cesty,
operovat obtíže žen laparoskopickou operační metodou.
Byl to trochu úskok z mé strany,
když jsem novinářkám líčil operace bez velkých jizev,
jen s malými vpichy do břicha.
Blížilo se léto
a novinářky si představovaly jak leží na koupališti bez těch jizev na břicho
a na porodnici rychle zapomněly.
Při této rebelii jsem si uvědomil,
že je v nemocnici někdo,
komu tak moc záleží na oddělení na kterém pracuje
a je tak moc oddán své práci,
že je schopen a ochoten riskovat i propuštěním.
Takové lidi mám rád a obdivuji je.
Práce s takovými lidmi je krásná jako nic na světě.
Pak revoluce skončila
a poražení očekávali to nejhorší.
Ale udělal jsem pravý opak.
Z vůdců povstání jsem místo propuštění udělal vedoucí pracovníky.
Tím povýšením revolucionářů nad námi definitivně vyšlo slunce
a já měl dojem,
že už se nám ani v budoucnu nemůže nikdy nic zlého přihodit.
Pak přišel dopis z VZP.
Při zpětné kontrole zjistili,
že jsme vykazovali narození jednoho dítěte opakovaně několikrát za sebou.
Proto nám ze svých plateb pro nemocnici neuhradí několik milionů korun.
To už bylo i na mě moc silné kafe.
Takový hloupý podvod minulého vedení jsem nedokázal pochopit.
A ještě k tomu jsem musel tvrdit,
že to asi byla chyba výpočetního systému.
Když to byl jasný podvod minulého ředitele,
co se tak rád posilňoval vodkou a fernetem.
Chtěl jsem tehdy v Čeladné se vším praštit a odejít.
Ale to už jsem nedokázal udělat.
Čeladnou jsem už měl příliš hluboko pod kůží.
Čeladná už mě držela pevně v hrsti.

Z dopisů redakci a vedení podniku

Přístup všech byl opravdu příkladný

Dobrý den, chtěli bychom poděkovat za velmi milý, přátelský a profesionální přístup všem, kteří se o nás starali během našeho léčebně rehabilitačního pobytu v BRC Čeladná, zvláště pak v léčebném domě Dr. Maye, kde jsme byli ubytováni.

Přístup všech byl opravdu příkladný, vstřícný, ochotný, zvláštní poděkování MUDr. Kateřině Nogové, celému zdravotnickému, organizačnímu, kuchařskému, uklízejícímu personálu, jakož i všem, ke kterým jsme docházeli na terapie v jiných léčebných domech. Bydlíme v Ostravě a dosud jsme ani nevěděli, jak skvělé léčebně rehabilitační centrum tady v Beskydech máme.

S pozdravem **Libor a Irena Štefkovi**

MĚNÍME SE?

Nový seriál o marketingové strategii budování značky BRC Čeladná

Andrea Anderle Adamová
Blanka Ochmanová

Ano, měníme se. Jistota, že se mění časy i my sami je už obsahem dávného latinského přísloví „Tempora mutantur...“ Zrovna tak se mění svět kolem nás a mění se i prostředí, ve kterém působí naše rehabilitační centrum.

Na některé změny reagujeme a některým se naopak snažíme předcházet. Naším hlavním cílem je být první volbou pro rehabilitační léčbu pacientů z Moravskoslezského, Olomouckého a Zlínského kraje a pro jejich praktické i odborné lékaře.

Nyní přišel čas na změny, které nám na cestě k tomuto cíli pomohou. Tento seriál článků v Čeladenaské fontáně je bude postupně představovat.

Díl první: „MUSÍME TO OPRAVIT“

Nelekněte se, středem našeho krásného rehabilitačního centra nepovede ani dálnice ani žádná nová silnice. Moderní doba si žádá změny. Musíme se co nejdříve pustit do „oprav“ a modernizace „cest“ na našich webových stránkách. Mezi přístupy na www.brc.cz začínají převažovat uživatelé mobilních telefonů, a to vyžaduje speciální úpravy i zjednodušení obsahu a jeho struktury. Současně budeme z podobných důvodů měnit design loga a postupně letáků a billboardů. Velkou „akcí“ bude také vytvoření jednotného orientačního systému v budovách i venku tak, aby byl přehledný a srozumitelný i těm, kteří k nám přijedou poprvé. Uskutečňovat budeme i další změny, které se do jednoho článku zdaleka nevejdou. A proto jsme se rozhodli pro formu seriálu.

JSME JEDINEČNÍ

Jedinečnost léčby u nás v Čeladné spočívá v optimální kombinaci příznivých přírodních a klimatických podmínek podhůří Beskyd, umocněných vysokou odbornou i lidskou úrovní našeho personálu, moderním technickým vybavením pracovišť, příjemným ubytováním a dobrou kuchyní. A je také dána více než stoletou léčebnou tradicí v těchto místech. Naším jedinečným „přírodním léčivým zdrojem“ jsou ruce, umění, znalosti a srdce fyzioterapeutů, lékařů, sester a všech ostatních zaměstnanců rehabilitačního centra. Zjednodušeně řečeno jsme výborní odborníci na rehabilitační léčbu a léčíme v krásném prostředí beskydské přírody.

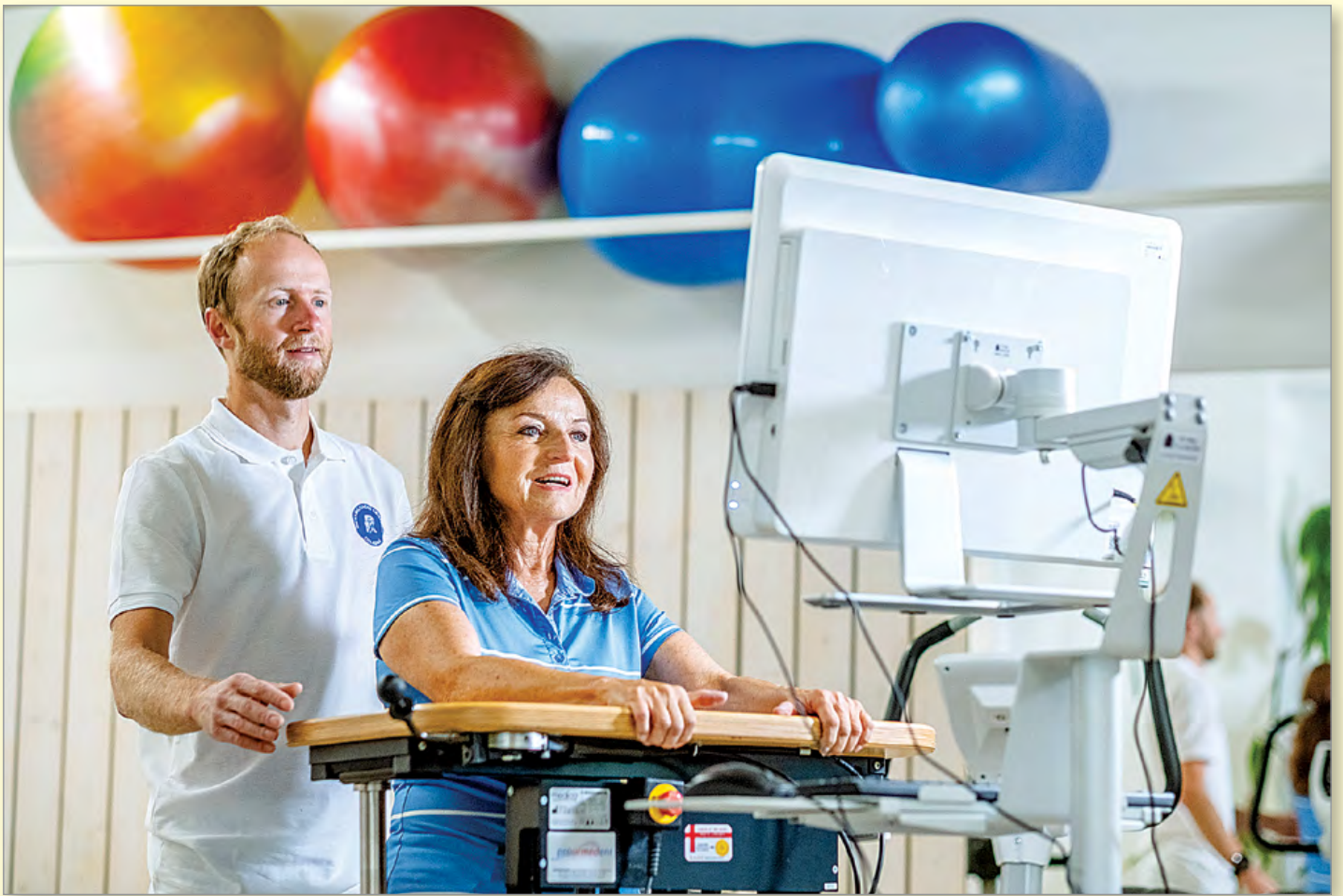
MÁME BETTER POMOCNÍKA

Vedení podniku se rozhodlo vytvořit dlouhodobou marketingovou strategii ve spolupráci s brněnskou firmou Better Marketing, jejíž zaměstnanci mají řadu zkušeností s prezentací různých firem i zdravotnických zařízení. Jeden z prvních kroků spolupráce zahr-

noval průzkum statistik webových ukazatelů, mimo jiné, pod jakými názvy nás na internetu klienti hledají a jaká klíčová slova nejčastěji zadávají do vyhledávačů ve spojení s rehabilitací a s fyzioterapií. Tento průzkum vyústil ve zhodnocení stávajícího stavu, na jehož základě specialisté z Betteru formulovali návrh na míru šité budoucí strategie naší značky. Značka zjednodušeně znamená způsob, jak chceme, aby nás okolí i naši klienti vnímali a co si přejeme jim o sobě sdělit. (Půjde také o úpravu názvu našeho centra, ale to si necháme do některého z příštích dílů.

FOTOGRAFIE PLNÉ EMOCÍ

Je známo, že 80 % všech informací vnímá člověk zrakem a nejlépe si je zapamatujeme, pokud zrakový vjem vyvolá naši citovou odezvu, emoci. Proto jsou základem sdělení jakékoliv naší informace směrem k pacientům a klientům fotografie, pořizované v reálném prostředí. Ať už jde o snímky procedur, prostředí léčebných domů, parku nebo okolní přírody. Vše pokud možno tak, jak to je ve skutečnosti a jak

Nahore: Vedoucí fyzioterapeut Bc. Jan Neuwirth s pacientkou, která cvičí na přístroji Balance-Trainer

Dole: Setkání s ošetřujícím lékařem před odjezdem domů. MUDr. Jan Šumbera a zdravotní sestra Míša Strnadlová

může návštěvník, pacient nebo zaměstnanec každodenně vidět. Každá fotografie by tedy měla nést složku informativní i emoční a samozřejmě být dostatečně kvalitní, i pokud jde o její technické parametry. To se snadno řekne, ale hůře udělá. Mimo jiné i kvůli existujícím nařízením ochrany osobních údajů (GDPR), týkajících se i pořizování fotografií osob, které vyžaduje jejich předchozí souhlas.

Fotografie by v našem případě měly zdůrazňovat péči, profesionální, individuální a zároveň lidský přístup našich zaměstnanců, lékařů, sester, fyzioterapeutů a fyzioterapeutek. Chceme představit vybrané léčebné metody a procedury, se kterými se pacienti mohou setkat, a samozřejmě ukázat park a přírodní prostředí. Také exteriér a interiér některých léčebných domů, jídelnu, restauraci, galerii. To je kombinace, kterou si přejeme sdělovat na webových stránkách, facebooku, instagramu, v letáčích, v časopise i v naší televizi.

Jaké procedury jsme vybrali jako nejvhodnější k našemu představení? Odpověď na tuto otázku jsme řešili na společné schůzce vedení s vedoucím fyzioterapeutem Janem Neuwirthem. Stanovili jsme různé momenty z individuální fyzioterapie, cvičení na přístrojích Redcord, Balance-Trainer a Treadmill. Dále skupinové cvičení, vodoléčbu, v ambulanci přístroj SIS (Super Inductive System). A samozřejmě Polarium. Na seznam záběrů venku jsme zařadili nácvik chůze s francouzskými holemi a cvičení cchi-kung.

NÁROČNÉ PŘÍPRAVY

Další přípravy byly ještě náročnější, než jsme odhadovali. Mohlo za to i nestálé počasí, potřebovali jsme zachytit podzim v celé jeho pestrosti, plánované bylo totiž i natáčení z dronu a fotografování v exteriéru na předem pečlivě vybraných místech. Nejrůznější předpovědi počasí sledoval nejen pan ředitel, my z marketingového oddělení, ale i brněnská firma Better. Ta zajišťovala fotografy a spolu s námi několik týdnů připravovala podrobný časový harmonogram, který pro interiér udával, na jakých pracovištích, s kým a jak dlouho se bude fotografovat, jaké se budou při tom využívat přístroje, pomůcky a také další rekvizity. Původně jsme zamýšleli k fotografování přizvat více

našich pacientů, ale to se ukázalo jako reálně neproveditelné vzhledem k časové náročnosti příprav na vlastní fotografování (včetně líčení účastníků, úprav a nasvěcování příslušného pracoviště). Spolu s fotografy přijelo tedy několik komparzistů, kteří naše pacienty v daných situacích zastoupili. Naši zaměstnanci jsou ale na snímcích „praví“, i když jsme je někdy „obsadili“ do pro ně netypických rolí a činností.

DVA DNY D

Na přelomu října a listopadu přišly konečně dva dny „D“. A vše dopadlo skvěle, počasí vyšlo jako na objednávku. Záběry z dronu jsou nádherné, už se nemůžeme dočkat, až vybrané fotografie projdou finálními úpravami a my je budeme moci začít využívat. Snímky „pacientů“ vytvářejí mozaiku, představující příběh léčebného pobytu: od přijetí lékařem, přes absolvování procedur a cvičení, návštěvu příbuzných během pobytu až po rozloučení a odjezd domů. Na každém snímku se podílel celý tým specialistů. Předem určení protagonisté a rekvizity, dokonalé světlo, odpovídající líčení, naplánovaná situace, ten správný moment...

Ptáte se, jestli se nám to povedlo? To můžete na několika ukázkách posoudit sami. Věříme, že se snímky vydařily a budou základem naší další práce. Nebude to ale zdaleka jen oprava „silnice“, jejíž motiv jsme si vypůjčili v úvodu. Začínáme psát nový příběh, příběh Rehabilitačního centra 21. století. Rehabilitační centrum Čeladná je jen jedno. Čeladná je jeho synonymem i domovem. (Pokračování v dalším čísle.)

Děkujeme všem zaměstnancům, kteří se na fotografování osobně zúčastnili, jakkoliv se na něm podíleli a pomohli nám tak uskutečnit tuto náročnou akci. Věříme, že to je ku prospěchu nás všech.

Dvě nové fotografie pořízené z dronu ukazují, že počasí nám opravdu přálo. **Nahoře** Léčebný dům Dr. Storch I s jezírkem a **dole** LD Dr. May na Lázeňském náměstí. **Vlevo** naši zaměstnanci v neobvyklých rolích: Rodina na návštěvě v průběhu léčby v podání našich zaměstnanců Markéty Šrámkové a Marcela Poláška, Kristýnky Ochmanové a komparzistky v roli pacientky.

NEJVĚTŠÍ RADOST MAJÍ, KDYŽ JEJICH PRÁCE NAVRACÍ ZDRAVÍ...

Zaměstnanci oddělení rehabilitace odpovídají na dvě otázky, týkající se jejich práce i odpočinku

Andrea Anderle Adamová

Ve speciálním prázdninovém čísle Čeladenské fontány 3-4/2021 jsme v článku Beskydské Lurdy přinesli odpovědi 27 našich fyzioterapeutů a ergoterapeutek na tři otázky, týkající se jejich profese. Zároveň jsme slíbili, že se v příštím pokračování budeme věnovat názorům dalších 20 jejich kolegyně a kolegů. Ti také zajišťují práci oddělení rehabilitace – podávají procedury, časují anebo se starají o úklid na těchto pracovištích.

Zdravotnický personál tvoří zhruba polovinu všech zaměstnanců našeho rehabilitačního centra. 47 zaměstnanců oddělení rehabilitace tvoří druhou nejpočetnější skupinu těch, jejichž umění a ruce mají bezprostřední vliv na výsledek rehabilitační léčby. (Náš největší úsek tvoří zdravotní sestry a ošetřovatelky, těch je v BRC zaměstnaných celkem přes 60. Do časopisu je všechny jednotlivě vyzpovídat nemůžeme, ale máme v úmyslu blíže představit sedm oddělení a staniční sestry, které řídí jejich chod.)

V tomto článku přinášíme odpovědi na dvě otázky, které jsme položili zbývajícím dvacítce pracovníků oddělení rehabilitace. Pro pacienty bývají někdy trochu „neviditelní“, protože se na pracovištích častěji střídají a není tak snadné si je jednotlivě zapamatovat. A to je škoda, protože jejich práce je neméně důležitá. Bez nich by toto oddělení vůbec nemohlo fungovat. Pro to dostali stejnou možnost vyjádřit se vlastními slovy k tomu, co dělají, a prozradit, jak nejraději odpočívají.

DVĚ ZVĚDAVÉ OTÁZKY

Nebyl to pro ně snadný úkol, protože jsme je poprosili, aby nám své odpovědi napsali. To proto, aby byla jejich výpověď autentická, a ne jen převyprávěním myšlenek někým jiným. Někteří odpovědět odmítli, na to mají samozřejmě právo. Dále tedy najdete vyjádření těch, kteří šli se svou kůží na trh i v činnosti pro ně nezvyklé. Výzvu přijali a věřím, že jejich odpovědi si čtenáři nejen rádi přečtou, ale že jim všem – a našim pacientům zejména – udělají radost.

1) Co Vám přináší práce, kterou děláte - z čeho máte největší radost?

2) Jak nejraději odpočíváte?

ODPOVĚDI

Odpovědi kolegyně a kolegů uvádíme přibližně v abecedním pořadí. V závorce za jménem je datum jejich nástupu do BRC Čeladná.

Petra Andrášková
(14. 5. 2001)

1. Mám ráda a naplňuje mě práce s lidmi a v BRC je to různorodé, každý den je zcela jiný.
2. S mojí rodinou a s vnoučaty.

Ilona Běčáková
(16. 3. 2000)

1. Jsem ráda, že práci mám, že pracuji mezi lidmi a v kolektivu.
2. Nejraději odpočívám u syna na zahradě, nebo se podívám na televizi.

Eva Doleželová
(20. 7. 2007)

1. Má práce zdravotního maséra přináší blízky kontakt s bolestí pacientů. Mám radost z každé úlevy, a když se pacienti ke mně rádi vrací. Snažím se je povzbudit a dodat jim naději na zlepšení jejich zdravotního stavu. To platí i v jiných provozech, které patří k rehabilitaci. Někdy je to dost náročné a vyčerpávající.
2. Proto ve chvílích volna trávím čas procházkami v přírodě, jízdou na kole. V klidu s dobrou knihou. A se svými vnoučaty, která mi přinášejí radost a štěstí.

Hana Hladká
(2016-2018; 10. 9. 2018)

1. Těší mě především setkávat se s různými lidmi, moci jim pomáhat, jak po fyzické, tak po duševní stránce. Naplňujeme mě, když vidím, že moje práce má smysl.
2. Můj odpočinek: ráda si sednu na terasu, popíjím kávičku a koukám do přírody.

Bc. Michaela Holíková, DiS.
(1. 10. 2019)

1. Pracuji jako zdravotní sestra na rehabilitaci. V každém oboru a na každé pozici je vždy nějaké pro a proti. Pro mě osobně je tato práce zatím ta nejlepší, jakou jsem kdy měla. A že jsem jich už pár vyzkoušela :-) Chodím sem opravdu velmi ráda. Baví mě práce s pacienty, mám bezva kolegy, baví mě rozmanitost, kdy neaplikuji pouze plynové injekce, ale můžu se zaučovat i na jiných pozicích. Mám ráda prostředí, ve kterém pracuji (i když je pravda, že budova Kněžyně by si zasloužila určité změny). Jak říkám, všude je něco, ale já osobně opravdu velmi ráda chodím do práce.
2. Nejraději odpočívám tak, že trávím čas se svými dětmi, ale také četbou knih, procházkami, nejrůznějšími výlety, návštěvou kina a v sauně.

Jana Kubalcová
(1. 4. 2020)

1. Ve své práci se setkávám s nejrůznějšími zdravotními problémy, proto mi práce přináší spoustu informací ohledně diagnóz a následné léčby. Na místě je individuální komunikace a empatie. Každý pacient je jiný, stejně jako my, pracovníci. Proto se jim snažíme maximálně pomoci v tom, aby u nás byli spokojeni. Nejen s naplánováním rehabilitací, ale také v přístupu osobním. Ať už radou, pomocí či zapůjčením osobního deštníku :-) Největší radost mám samozřejmě z jejich zlepšeného zdravotního stavu, spokojenosti a úsměvu.
2. Nejraději odpočívám při běhání a turistice, kdy vypnu hlavu a kochám se přírodou. Lenoším pak u knížky s hrnečkem teplého čaje či sklenicí vína.

◀ Zdraví, to je zvlášť v posledních dvou letech nejčastější přání nás všech. Zdraví s sebou přináší radost, třeba právě takovou, jakou mají naše pacientky na fotografii Anny Beránkové. Tento snímek nám poslala do fotosoutěže Lázeňská stopa na téma Humor léčí v roce 2012. V tomto se od té doby radost ze zdraví nijak nezmenšila...

David Macko
(1. 12. 2016)

1. Za mě je to fakt, že přibývá více mladých pacientů, kteří mají už v tak mladém věku velké zdravotní problémy. Velkou radost mi působí, když vidím, jaký má smysl naše práce. Například když k nám přijel 94letý pán na vozíku v těžším stavu a nyní již chodí o berlích, nebo je krásné vidět usměvavé postcovidové pacienty po ukončení rehabilitačního pobytu. Mohu srovnávat stav před nástupem pacienta na rehabilitaci a po ukončení.

2. Velmi rád odpočívám před domem na houpačce se svou partnerkou po mém boku a s hrníčkem kávy v ruce a s výhledem na Ondřejník. Sleduji také rád zajímavosti ze světa, procházím se se psem a aktivně odpočívám při sekání trávy a práci na zahradě :-)

Iveta Magnusková
(1. 5. 2009)

1. Baví mě práce s lidmi v dobrém kolektivu. Mám radost, jak od nás naši klienti odcházejí spokojení a vyléčení.

2. Odpočívám s rodinou – s vnoučaty nebo na procházkách se psem a s kamarády.

Eliška Maňkošová
(2012-2018; 1. 3. 2020)

1. Práce mi dává peníze, které potřebuje každý z nás k živobytí. Práci, kterou vykonávám, dělám s veškerým nasazením a s kolektivem Silvie Strnadlová, Markéta Šrámková, který je sehraný. Pacienti jsou spokojeni a odcházejí plni elánu.

2. Odpočívám procházkou a meditací se svou kolegyní z práce Markétou.

Jiří Matýsek
(1. 4. 2005)

1. Na tuhle otázku je jednoduchá odpověď. Vždy jsem chtěl být prospěšný pro ostatní. Takže vystudovat zdravotní školu a věnovat se pomáhající profesi po mých předchozích dvou vystudovaných školách byla jen další potřebný krok. Co mě však přináší práce v BRCu? Oproti předchozím zaměstnáním na interně a onkologii teď vidím mnohem častěji a také rychleji výsledky své práce. Stavíme vesměs lidi zpět na nohy, učíme je chodit, vracíme je zpět do života a to vše jako v přímém přenosu. Takže ten dobrý pocit, že má naše práce smysl. To mi přináší největší radost. Na druhou stranu chci říci, co mi mou práci znesnadňuje, co mě možná i radost z práce kazí. Protože v BRCu pracuji už 17. rokem, mohu porovnávat. Na počátku jsem zažíval více kolegiality mezi jednotlivými skupinami našich pracovníků, mezi námi na rehabilitaci, mezi sestrami na odděleních a třeba i mezi lékaři. I mezi mými kolegy na rehabilitaci vzájemně. Teď se setkávám s tím, že si „hrajeme každý na svém písečku“, ten je pro nás nejhlavnější, ale chybí mi ta kolegiálnost, která nám byla vlastní v minulosti. Možná to je velkou fluktuací pracovníků. Možná to z vnějšku ani tak nevypadá. Před našimi klienty to skrýváme, některým současným pracovníkům to ani není vlastní, protože to „lepší“ období ani nezažili. Tohle mě v naší práci trochu trápí a myslím, že i současně ubírá sílu.

2. Jak nejraději odpočívám? No tak na to je složitější napsat stručnou odpověď. Odpočívám mnoha způsoby, mám rád tvůrčí práci (modelařím, kreslím, fotím, natáčím), velice rád cestuji, mám rád historii, dobrou kinematografii. Vždy volím takový druh odpočinku, jaký si tělo zrovna žádá. Někdy se rád uzavřu sám do sebe, někdy vyrazím do přírody. Čeho si však všímám poslední dva roky je to, že po pracovním týdnu vyhledávám klid bez lidí. Kdy nemusím s někým mluvit, mohu se věnovat jen svým koníčkům a zálibám. Prostě když mohu vypnout i to své vnímavé Já...

PTÁME SE

- 1) Co Vám přináší práce, kterou děláte - z čeho máte největší radost?
- 2) Jak nejraději odpočíváte?

Yvona Pavlů
(18. 2. 2003)

1. Pracuji na elektroléčbě, baví mě a obohacuje práce s lidmi a dělá mi radost, že jim mohu pomoci.

2. Ráda relaxuji a odpočívám chůzí po horách, v přírodě,

lese. Taky prací na zahradě s květinami a rostlinami všeho druhu. Jezdím si odpočinout i na výstavy rostlin a pokochat se krásou a klidem z nich.

Martina Šigutová
(9. 10. 2006)

1. Má práce mi přináší dobrý pocit, protože práce rehabilitačního pracovníka pomáhá lidem po různých úrazech k zotavení a k návratu do běžného života. Mám radost, když pacienti přicházejí na procedury s úsměvem a rádi se k nám vrací.

2. Jelikož jsem při mém zaměstnání neustále v kontaktu s lidmi, ráda si odpočinu na naší zahradě, nebo výletem s rodinou.

Ing. Zdeňka Pavlisková
(1. 6. 2019)

1. Co mi přináší práce v časování procedur? Poznání, poučení, pokoru. Vážím si spolupráce s kolegyněmi a s kolegy, kteří mi na začátku - když jsem na časování

nastoupila - a vlastně i nyní poradí a pomohou, když si nevím rady. (Přišla jsem z oboru, který se zdravotnictvím neměl nic společného.) Těší mě, že jsou pacienti spokojeni a odcházejí v lepší kondici, než přišli - u některých je změna očividná. Snažíme se vyjít vstříc, pomoci a s úsměvem poradit. Ale někdy je to těžké, holt není člověk ten, co zavděčí se lidem všem...

2. Po práci si s rodinou vyjedeme občas na kolech, chodíme na výlety, zaměstnává nás zahrada. Ráda se začtu do zajímavé knihy.

Markéta Šrámková
(2. 7. 2012)

1. Práce mi přináší setkávání krásných lidí a úžasnou výměnu názorů a energií. Někdy také starost a určité pohyb. Radost mám, když jsou klienti spokojeni a odcházejí v lepší kondici.

2. Nejraději odpočívám s rodinou.

Silvie Strnadlová
(3. 1. 2000)

1. Moje práce je mým potěšením, vždy se do práce těším. Ráda pracuji s lidmi, jen občas je s některými komunikace náročnější, ale těch je naštěstí málo. Největší radost

mám, když klient odchází ve zlepšeném zdravotním stavu a pochvaluje si naši péči na procedurách a je spokojený sám se sebou, to je vždy dvojitá radost.

2. Nejraději odpočívám v kruhu rodiny a v přírodě, ta mě vždy nabíjí. Ty naše Beskydy jsou kouzelné.

Hana Václavíková
(19. 9. 2016)

1. Každá práce je o lidech, které máte kolem sebe. Ale také platí, že máme to, co dáváme.

2. Poslouchám signály svého těla. Vždy mi správně napoví, zda odpočívat na gauči, nebo

se vydat na vrcholky hor a užít si nekonečnou barevnou paletu přírody.

PODĚKOVÁNÍ MÍSTO ZÁVĚRU

Stejně jako pod článkem v minulém čísle patří toto poděkování všem kolegyním a kolegům, kteří se naší „ankety“ rozhodli zúčastnit. Jejich odpověďmi se vine jasně viditelná červená nit úsilí pomoci druhým lidem a radosti, když se to daří.

*1902 Lázně Skalka,
2000–2022 Beskydské rehabilitační centrum*

120 LET VEŘEJNÉ ZDRAVOTNÍ PÉČE V ČELADNÉ

Petr Anderle

Budova lázní s původním názvem „Koupelna“ slouží doposud, viz snímek vpravo ►

Pokud jde o veřejnou zdravotní péči, má málokterá obec tak zajímavou a pestrou historii, jako beskydská obec Čeladná. Od nepaměti zde žili a žijí všestranně podnikaví lidé. Všechno to začalo tím, že místní podnikatel Vincenc Dočkal postavil pod jižním svahem nejvyššího vrcholu Ondřejníku, u silnice mezi Čeladnou a Kunčicemi pod Ondřejníkem, hotel Skalka (dnes léčebný dům Kněhyně). Jeho služby doplnil provozem budovy Koupelna (která slouží pod názvem Lázně dodnes). Hotel otevřel 18. června 1899, avšak na jeho široce pojatý podnikatelský záměr mu nestačily finanční prostředky.

DOBA ROZKVĚTU LÁZNÍ

Hotel koupila v dražbě filiálka Živnostenské banky v Ostravě a od ní hotel i s pozemky v červnu 1902 zakoupil MUDr. Jan May, lékař Revírní bratrské pokladny v Ostravě a nejen lázeňský vizionář. Ten

začal realizovat velkorysou výstavbu a provoz léčebných lázní, kteréžto záměry posvětil svým usnesením dne 9. srpna 1902 Obecní výbor v Čeladné. Od té doby nastal nebývalý rozvoj péče lázeňské, lékařské, ale také kulturní a společenské.

Již v roce 1908 zařadilo „Sdružení českých lázeňských lékařů“ čeladenské lázně Skalka do publikace „Lázně – místa léčební a sídla letní“. To byl nesporný úspěch. Lázně Skalka od počátku poskytovaly všestrannou lékařskou péči i místním občanům a současně pro ně vytvářely i pracovní místa.

K 1. květnu 1909 zakoupilo již dokonale fungující lázeňský ústav „Báňské společenstvo ostravsko-karvinských báňských podniků“ a vytvořilo zde „Rekonvalescentní ústav horníků“. Přibyly další budovy a nejrůznější technická zařízení. A hlavně – v odborném vedení ústavu vystřídal MUDr. Jana Maye další vynikající lékař MUDr. Berthold Storch. Ten mimo jiné desítky let úspěšně léčil i občany okolních obcí a byl velice oblíben. V roce 1913 přivítal v ústavu i návštěvu Tomáše G. Masaryka.

NEMOCNICE S VYHLÁŠENOU PORODNICÍ

Zařízení přežilo obě světové války, po roce 1948 bylo znárodněno a posléze přes čtyřicet let neslo název „Nemocnice s poliklinikou v Čeladné, pobočka Okresního ústavu národního zdraví“.

Součástí nemocnice byla i porodnice. A zde měla Čeladná opět úžasné štěstí. Porodnici vedl výborný lékař a skvělý člověk, dnes již legendární primář MUDr. Jaromír Broul. V letech 1953–1996 pod jeho vedením přišlo na svět v čeladenské porodnici 32 441 dětí. Rodit v Čeladné, to bylo pro maminky nejen z okolních obcí terno.

REHABILITAČNÍ CENTRUM

V roce 2000 přichází „zlatý věk“ bývalých lázní Skalka. Díky nebojácnému odbornému posouzení a také potřebné odvaze riskovat zajistili tři muži (v publikaci Životodárné údolí jsme je v roce 2017 označili jako „Tři muže ve člunu“), jmenovitě MUDr. Roman Dudys, MUDr. Milan Bajgar a tehdejší (i dnešní) starosta Čeladné Pavol Lukša, realizaci a vznik Beskydského rehabilitačního centra. Reálně hrozila možnost zneužití historického majetku obce. Toto zařízení (BRC) se považuje za přímého pokračovatele a realizátora odkazu MUDr. Jana Maye a jeho následovníků. Beskydské rehabilitační centrum dnes zaměstnává 250 zaměstnanců z místa i z okolních obcí a je mimořádným centrem rehabilitace a lékařské péče v Beskydech. Již dvacet dva let slouží klientům z širokého okolí i z celé ČR.

120LETÁ LINIE LÉKAŘŮ

Zajímavá linie – MUDr. Jan May, MUDr. Berthold Storch, MUDr. Jaromír Broul, MUDr. Roman Dudys a MUDr. Milan Bajgar z let 1902–2022 je úžasná a nezastupitelná. K tomu musíme přičíst stovky lékařek, lékařů, zdravotních sester, fyzioterapeutů a ostatního zdravotnického personálu; není v našich možnostech je všechny vyjmenovat. Pravděpodobně nespočítáme, komu a kolika lidem z okolí se v oněch 120 letech dostávalo každodenně zdravotní péče. Každopádně jde o nebývalý unikát. Vidíte, a zase Čeladná.

A ještě k těm „Třem mužům ve člunu“

Jednou jelo neznámou krajinou několik dobrých rytířů a jejich cesta vedla hlubokým lesem, kde rostlo velmi vysoké a mohutné trní. Rvalo z nich maso a rytíři zabloudili. Listoví v tomto lese bylo velmi tmavé a husté, takže větvemi neprošel ani paprsek světla, aby ozářil temnotu a smutek. A když projížděli tím temným lesem, jeden z nich, ztratil své druhy, zajel příliš daleko a už se k nim nevrátil. A oni, hluboce zarmoucení, jeli dál bez něho, oplakávajíce ho jako mrtvého. Potom, když dorazili ke krásnému hradu, který byl cílem jejich cesty, zůstali tam mnoho dní a veselili se. Jedné noci, když seděli spokojeně kolem velkých polen, která hořela v prostorné síni, a pili na přátelství z jednoho poháru, vstoupil jejich druh, kterého ztratili, a pozdravil je. Jeho oděv byl rozedrán jako šat žebračka, jeho tělo bylo pokryto mnoha hlubokými ranami, ale jeho tvář zářila velikou radostí. I vyptávali se ho, co se mu přihodilo, a on jim vypravoval, jak zabloudil v hlubokém lesem, jak chodil mnoho dní a nocí, až, rozedrán a krvácející, lehl si na zem, aby zemřel. Vtom, když byl blízek smrti, hle! Bezbřehou tmou k němu přicházela vznešená panna, vzala ho za ruku a vedla ho odlehlými stezkami, jež nezná žádný člověk, až se nad temnem lesa objevilo světlo, proti němuž denní jas je jako lampička proti slunci. A v této zázračné záři náš utrmácený rytíř spatřil jako ve snu zjevení tak velebné a krásné, že už nemyslel na své krvácející rány, ale stál jako okouzlen, jako člověk, jehož radost je hluboká jako moře, jehož hloubku žádný člověk změřit nedovede. A zjevení se ztrácelo a rytíř, pokleknuv, děkoval dobrému světcu, že v tomto smut-

ném lese zmátl jeho kroky, takže spatřil zjevení, které je tam skryto. Jméno toho temného lesa bylo Bolest. Ale o zjevení, které tam ten dobrý rytíř spatřil, není nám dovoleno ani slůvkem se zmínit.

Jerome Klapka Jerome (1859–1927),
Tři muži ve člunu

Výše uvedený příběh je podobenstvím v reakci na situaci, ve které se čeladenská nemocnice ocitla po roce 1989. MUDr. Roman Dudys to později charakterizoval takto: Čeladná je projekt, který se dokonale povedl. V něm se ovšem sloučilo několik velice významných faktorů. Zadlužená a zaostalá nemocnice v Čeladné neměla vůbec žádnou šanci na přežití. Dávná sláva věhlasné porodnice byla tatam, milionové dluhy a každoroční milionové ztráty. To byla realita. Prvním významným faktorem byla skutečnost, že tuto situaci naprosto přesně pochopil starosta Čeladné Pavol Lukša. Vytvořil velice dobré podmínky k tomu, abychom mohli realizovat náš záměr a udělat z chátrajícího nemocničního zařízení exkluzivní rehabilitační centrum. Pak musel přijít i doktor Milan Bajgar, dnešní ředitel BRC. Je nejen lékař, ale také vizionář. Dovedl se obklopit schopnými lidmi a vytvořil takovou docela malou, zajímavou, příjemnou a hezkou rehabilitační oázu na jižním úpatí Ondřejníku. Pavol Lukša naštěstí v čele obce zůstal, doktor Bajgar v čele čeladenských lázní, jak se jim někdy říká, také.

A tak se stalo, že veřejná zdravotní služba byla i nadále zachována. Tak, jak o tom snil svého času i MUDr. Jan May. Doufáme, že na dalších 120 let.

Střed rehabilitačního centra – Lázeňské náměstí, zleva pracoviště celostní terapie, Galerie malířů Beskyd, restaurace U Sestřiček, Léčebný dům Dr. May, Apartmánový dům Lara. Vpravo zelená střecha s věžičkami – historická budova Lázní, zcela vpravo vykukuje Léčebný dům Dr. Storch I a uprostřed nahoře léčebný dům Ondřejka.

Liana Janáčková - dlouholetá starostka Mariánských Hor se zotavovala v místech bývalých lázní, které založil její první předchůdce ve starostenské funkci

JAK CHÁPAT NEZÁVISLOST?

Téměř 28 let byla starostkou Městského obvodu Mariánské Hory a Hulváky, v roce 2004 vystřídala na šest let v senátorské funkci Mirka Topolánka, nebála se vystoupit z ODS a dnes je čtvrtým rokem místopředsedkyní strany Nezávislých. Nezávislost je typickým znakem její politické kariéry, které dala přednost před kariérou ve vystudované architektuře.

Ctí historii nad jiné, což se o dnešních politicích paušálně říci nedá.

Když jsme v prosinci 2009 v knihovně Mariánských Hor křtili knihu „Lékař lidumil“ o prvním starostovi nově vzniklé ostravské městské části MUDr. Janu Mayovi (1869-1931), nechala nás nahlédnout do kólečky. Byla tam – ona kniha.

Během svého nedávného pobytu v čeladenském rehabilitačním centru chodila každý den kolem stromu Lidumil, který nám 25. října 2013 pomáhala nedaleko budovy Lázní u Jezírka přání zasadit.

Liana Janáčková

Odpověděla nám na několik otázek.

Jak chápeš svoji nezávislost?

O tom se nedá moc vykládat. Chápu ji přesně v onom smyslu slova. I když být nezávislou je nesmírně obtížné. Nezávislost v tom pravém smyslu slova nemá přesné hranice. Ani to jinak nejde. Tu musí člověk cítit a uplatňovat ve prospěch okolí. Pokud to tedy jde.

Pokud vím, měla jsi kdysi dávno nedaleko odtud chalupu. Jistě pamatuješ, jak vypadalo toto zařízení před lety? To byla vlastně ještě nemocnice, že?

Zas tak moc si toho nepamatuji. Ale rozhodně se to s dneškem srovnat nedá.

Co by tak asi řekl doktor May na přeměnu lázní, které zakládal?

Asi by pokýval hlavou a chválil. Měl by co chválit. Největší radost by určitě měl z toho, že se zde každoročně léčí tisíce lidí, zejména z našeho regionu – z Ostravska, z Beskyd.

Upřímně – pomohl ti zdravotně i jinak pobyt zde?

Pomohl zcela jednoznačně. Zaměstnanci BRC, lékařky, lékaři, fyzioterapeuti a fyzioterapeutky, sestry a všichni ostatní tvoří velice odpovědný tým s úžasným přístupem ke klientům. To se to člověku pak uzdravuje.

Pochvalné připomínky?

Nemám kritických připomínek, mohu jen chválit.

Kam nejdříve bys zavedla doktora Maye (kdyby se tu náhle zjevil)?

Musel by se mnou projít všechno. Mnoho staveb vzniklo až po jeho odchodu do Prahy, mnohé byly postaveny v letech nedávných. Lara, Léčebný dům dr. Storch I a II, galerie, i lázeňský park je nádherný.

A také bych ho zavedla do Mariánských Hor, v nichž má dodnes ulici. Nepoznal by je. Zkrásněly.

Za rozhovor poděkoval Petr Anderle

25. října 2013 pomohla Liana Janáčková spolu se svým vnoučkem zasadit strom Lidumil také na památku starosty Mariánských Hor MUDr. Jana Maye, zakladatele lázní Skalka. (Foto: Archiv BRC)

SETKÁNÍ S LEGENDOU

JAN BOBROVSKÝ - legendární basketbalista a basketbalový trenér se na začátku listopadu léčil u nás

Medailon Jana Bobrovského s podtitulem „O brněnské basketbalové legendě“ natočil v roce 2005 režisér Pavel Jandourek pro Českou televizi do cyklu s názvem Portréty. (Foto: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/1185083644-portrety/305294341920008-jan-bobrovsky-trener>)

Basketbalistu Jana Bobrovského (*1945) jsem na přelomu 70. a 80. let mohla sledovat ještě jako prvoliigového hráče v pražské sportovní hale na Folimance. Přešla jsem v té době z dorostenecké kategorie do žen a začala jsem hrát za B tým Slavie Vysoké školy Praha (dnes ZVVZ USK Praha – závody na výrobu vzduchotechnických zařízení Univerzitní sportovní klub Praha). Později jsem rok trénovala a občas hrála s prvoliigovým „Áčkem“, a tak jsem v hale na Folimance byla doma. Pokud to jen trochu šlo, chodila jsem se dívat i na ligová utkání mužů. Jan Bobrovský byl spolu s dalšími hráči Zbrojovky (oficiálně BC Brno, například Kamil Brabenec, Vlastimil Havlík, Jiří Pospíšil) strůjcem reprezentačních úspěchů a také pozice Zbrojovky jako dosud nejúspěšnějšího klubu československé basketbalové historie.

A tak se nedivte, že radost z možného uskutečnění rozhovoru se mi mísila s nervozitou ze setkání s touto legendou, i když už basket dávno nehraju. Od roku 2013 je členem Síně slávy České basketbalové federace a kromě hráčské kariéry má stále co říci v ženském basketbale. 11 let (1997–2008) byl úspěšným trenérem ženské basketbalové reprezentace a nyní zastává funkci prvního asistenta ženského ligového týmu „Žabiny“ Brno.

20. října 2021 odehrály ženy basketbalového týmu Žabiny Brno vítězné utkání EuroCupu v Londýně s London Lions 82:74. 21. října 2021 jste nastoupil léčbu v našem rehabilitačním centru. Jel jste k nám přímo z Londýna anebo je to náhoda?

Ne, ne, v Londýně jse se Žabinami nebyl, je to shoda okolností. Teď s francouzskými holemi by mi to šlo těžko. Letos jsem ani s týmem nelétal, byl jsem jen na ligových zápasech. Koleno mám po druhé operaci, potřebuji hlavně začít pořádně chodit.

V letech 1997–2008 jste byl trenérem ženské basketbalové reprezentace, funkci jste přebíral po Janu Kargerovi (tým vedl v letech 1995–1997). Během těchto jedenácti let získaly Češky stříbro (2003) a zlato (2005) na mistrovství Evropy a dvakrát se probojovaly na olympijské hry. Na co z tohoto období vzpomínáte?

Určitě nejvíc si cením té zlaté medaile, i stříbrná byla fajn. A taky byl velký úspěch, když jsme s Žabinami vyhráli Euroligu v roce 2006. To si pamatuji i proto, že zrovna na slavnostní večeři po vítězství mi asistent Veverka oznámil, že odchází do Jekatěrinburgu. No, dlouho tam nepobyl, v Rusku to bylo vždycky složité.

Ono se nic nedá a nemá srovnávat. Každá doba má svoje. Nedávno našli moji vnuci někde záznam z utkání Zbrojovky s Realem Madrid, to bylo v roce 1968 ve finále PMEZ (oficiální název klubu byl Spartak ZJŠ Brno a v tomto zápase Poháru mistrů evropských zemí prohráli o pouhé 3 body). Dívali jsme se spolu a oni se smáli. Blbost je vyhlášovat basketbalistu století, dneska se hraje úplně jinak. Svého ocenění v síni slávy si ale vážím.

Jsou pro Vás cennější úspěchy, kterých jste dosáhl jako hráč, jako trenér ženské reprezentace nebo trenér ligového týmu Žabiny Brno? Nebo je to role majitele klubu, který od roku 1993, kdy jste ho založil spolu s Jiřím Hamzou, několikrát změnil sponzora a název?

To se nedá srovnat. Jako hráč máte odpovědnost jen za sebe a svůj výkon v týmu. Jako trenér něco vymyslíte, snažíte se předat hráčkám a pak jste nervózní, jestli to udělají na hřišti. Ženská psychika je složitá (usmívá se). Někdy došlo i na slzy, měl jsem na začát-

ku snahu je utěšovat, ale když jsem vytušil manipulaci, už to se mnou nehnulo. Já moc pocity najevo nikdy nedával.

V tom prvním roce 1993 k tomu došlo tak, že Moravská Slavia postoupila do první ligy a neměla kde hrát. Jejich trenér mi nabídl, abych jim pomohl, a tak vznikly Žabiny. V hale Rosnička ale dodnes nejsme doma, jen v nájmu. Ten rok jsme byli v lize třetí, o rok později druzí a titul jsme měli v roce 1995. To byl velký úspěch.

A jako majitel? To jsem v pozadí, ví to málo lidí a pro mě to znamená hlavně starosti.

Co obnáší Vaše současná funkce prvního asistenta trenéra prvoligového ženského týmu?

Asistent obvykle vede část tréninku s menší skupinou hráček, třeba s dlouhými nebo malými. Do koučování zápasů ani do vedení tréninků se jim nepletu. Spíš je teď moje úloha poradní. Při režimu zápasů středa – sobota obvykle trénujeme dopoledne i odpoledne a v pátek jednou. Když se ve středu vracíme pozdě, je ve čtvrtek také trénink jen jeden.

Co Vám basketbal v životě dal a co vzal?

Celý život žiju společně s basketem. Manželka byla

basketbalistka (Poznámka: Olga Hrubá, hrála první ligu za KPS Brno do roku 1973). Moje dcery hrály basket, starší je trenérkou mládeže Žabin i můj zeť Petr Křivánek, který k basketu přešel z fotbalu. Nejstarší ze tří vnuček hraje ligu za Slavii Praha, starší ze dvou vnuků hrál za USK Praha a teď hraje ligu za Kolín. Moje přítelkyně Radka je z basketbalového prostředí. To mi basket dal a daleko to převyšuje to, co mi vzal. Přidal mi starosti ve funkci manažera klubu. Vzal mi kus zdraví. Když je člověk mladý, nevnímá, že tělo si to všechno píše a pamatuje, a pak to jednoho dne vrátí.

Jak se díváte na postavení současného sportu ve společnosti? Jaký názor máte na vytvoření Národní sportovní agentury a na její vztah k olympijskému výboru a MŠMT?

(Současně s touto otázkou ráda vyřizují pozdravy od Jana Karger, který mi ji pro Vás poslal prostřednictvím mojí kamarádky a dlouholeté členky basketbalové reprezentace Anny Součkové :-)

Jo, Honza Karger tohle určitě sleduje, ale já se tím moc nezabývám. Spor mezi agenturou a olympijským výborem je podle mě politika a ta mi ve sportu vadí. Vždyť se hádají dva lidé (Poznámka: Filip Neusser a Jiří Kejval) a to sportu na popularitě nepřidá.

Na fotografii Zbrojovky Jan Bobrovský klečí zcela vlevo.

(Foto: www.ibrno.cz/sport/54758-sportovni-hvezdy-brna-jan-bobrovsky.html)

Jaký vliv podle Vás měla a má pandemie na sportovní prostředí?

Sportovat na dálku se nedá. Je to hrozná škoda pro děti, že neměly možnost se hýbat. Navíc v tělocvičnách nejsou časy na tréninky dětí. Když skončí školu ve dvě, stále chybí vhodné prostory. My jsme to řešili tréninky venku a po skupinkách, ale ne v každém počasí to jde. Nikomu to neprospělo.

Váš pobyt je teprve v polovině, přesto, jaké jsou Vaše dosavadní dojmy z léčby? Kdo v Brně Vám léčbu u nás doporučil?

Já jsem původně chtěl jet do lázní v Jáchymově, ale lázeňský typ nejsem. Doktor Petr Gál mladší mi do-

poručil Čeladnou a nový Storch, tak jsem se domluvil s paní staniční, že pojedou přítelkyně se mnou. Teď jsem strávil v různých nemocnicích týdny, tak můžu srovnávat. Tady to není nemocnice a nemám, co bych vytknul. Je poznat, že je vše nové, jsem spokojený. Je tu nejlepší kuchyň, i když hned první den mě hluboce zklamala žemlovka k obědu, velká porce se ani nedala sníst (usmívá se). Mám také individuální fyzioterapii, po týdnu se to zlepšilo a věřím, že ještělepší. V rámci rehabilitace chodím po parku a taky to dělá nádherné počasí. Děkuji.

Za milý rozhovor a za vzpomínání na basketbal svých mladých let poděkovala Andrea Anderle Adamová

V roce 1968 tři bratři před zápasem v semifinále se Simmenthal Olimpia Milano. Zleva nejstarší Zdeněk, nejmladší Jan a Ivan. Pro Paměť národa namluvil Jan Bobrovský například svou vzpomínku na nedůstojné prohlídky na hranicích a na to, jak před brněnskou hokejovou halou stály v roce 1969 obrněné vozy, když hráli proti CSKA Moskva. (Foto: www.pametnaroda.cz/cs/bobrovsky-jan-1945)

JAN BOBROVSKÝ (29. března 1945) reprezentant, basketbalový trenér, v současnosti asistent trenéra.

Hráčská kariéra: Sportovní život spojil především s basketbalovým týmem Zbrojovka Brno. Reprezentoval na MS 1970 v Jugoslávii a MS 1974 v Portoriku, OH 1972 v Mnichově a šesti mistrovstvích Evropy, za národní tým odehrál 267 utkání (1963-78) a na velkých akcích nastřílel celkem 748 bodů.

Největší úspěchy: Stříbro na ME (1963), bronz na ME (1969), 6. místo na MS (1970), 8. místo na OH (1972), 2x finále PMEZ (1964, 1968), finále Interkontinentálního poháru (1969), 7x mistr Československa (1964, 1967, 1968, 1976, 1977 a 1978 s Brnem, 1973 s Olomoucí), 2x vyhlášen nejlepším čs. basketbalistou (1971, 1973). V roce 2013 byl uveden do Síně slávy České basketbalové federace.

Trenérské úspěchy: Reprezentace mužů (stříbro na ME 1985 / asistent, 6. místo na ME 1991), reprezentace žen (zlato na ME 2005, stříbro na ME 2003, 5. místo na OH 2004, 7. místo na MS 2006, čtvrtfinále OH 2008), muži Zbrojovka Brno (3x čs. mistr 1986, 1987, 1988) a ženy Brno - Žabovřesky (14x český mistr 1996-2008 a 2010).

NADĚJE V GALERII LARA

Andrea Anderle Adamová

V galerii, která je součástí wellness centra Lara v areálu Rehabilitačního centra v Čeladné, probíhá s více než symbolickým názvem NADĚJE poslední letošní výstava.

Výstava energetických obrázků příborské výtvarnice s uměleckým pseudonymem Amelie Gabrieli (Gabriela Klokočnicková) potrvá až do 5. ledna 2022 a rozhodně si ji nenechte ujít. Nejen kvůli názvu výstavy Naděje, evokujícímu lepší budoucí časy, ale hlavně kvůli samotným výtvarným dílům, která zrcadlí autorčinu intuitivní malbu a práci s energií.

Amelie Gabrieli představuje sebe a svou tvorbu takto: „Maluji od dětství, ale svým obrázkům jsem se začala více věnovat před pěti lety. Navštěvovala jsem kurzy, kde jsme se učili pracovat s energií a potkala jsem ty správné lidi, kteří mě k tvorbě postrčili. Dalším velmi silným impulsem bylo setkání s dětmi s Wiliamsovým syndromem, nebo s autismem, a s jejich rodiči. Maluji křídami a barvy nanáším v mnoha vrstvách. Děláám to intuitivně a nikdy nevím, co na papíře vznikne. Pak už nechávám na každém, jak na něj obrázek působí a co se mu líbí. Dodat jen můžu: S láskou malované.“

Výstava je prodejní, a tak Vám může návštěva galerie přinést třeba nečekanou inspiraci k obdarování někoho blízkého.

Ještě se sluší vrátit alespoň ukázkami k výstavám, které letos v galerii mohly proběhnout, i když počet návštěvníků byl z pochopitelných důvodů nižší. Shodou okolností se střídali hlavně autoři fotografií. Přeložením termínu na květen jsme zachránili výstavu **Josefa Konečného** s fotografiemi vody převážně z Beskyd. V srpnu

se představili fotografové **Marián Béreš a Roman Polách**, poté vystavoval velkoformátové fotografie **Bogdan Kaleta** na výstavě s názvem Podzim a zima v Beskydech. (Několik jeho fotografií jsme zakoupili a brzo jimi vyzdobíme přístupovou chodbu na novou rehabilitaci v LD Dr. Storch.) A po něm představil svůj pohled na Beskydy jeho kamarád **René Kajfosz**. Fotografiemi budeme pokračovat i příští rok hned první výstavou členů **Fotoklubu Fotopozitiv** z Frýd-

ku-Místku, která začne 7. ledna 2022 (potrvá do 16. 2. 2022) Vystavovat svoje fotografie bude třináct členů tohoto klubu, který od roku 2018 sdružuje fotografy amatérské i profesionální úrovně. Někteří mají za sebou i samostatné výstavy.

K obrazovým ukázkám připojuji ještě líčení Bogdana Kalety, jak fotografoval východ slunce na polské hoře Pilsko v Zywieckých Beskydech. Nemohu jinak, protože jeho text je hlubokou připomínkou toho, co je opravdu důležité pro život. A nemusíme kvůli tomu podniknout výstup na Pilsko...

Galerie Lara je otevřena denně od 8.30 do 20.30 hod. Program výstav na roky 2022, 23 24 je na www.larawellness.cz/galerie-lara. Přijďte se podívat!

BOGDAN KALETA

„Kolem 17. hodiny, kdy analyzuji podmínky a plán, dojdou k názoru, že má oblíbená hora Pilsko (1557 m n. m.), bude tentokrát ideální volbou. Není to samozřejmě náhoda.

Kde jinde člověk najde zajímavé prostředí, drsné horské prostředí a fantastické výhledy na okolní vrcholky Vysokých Tater, Nízkých Tater, Malé Fatry nebo sousední Babí hory...

Je 1 hodina 45 minut po půlnoci. Zvoní mi budík. Natěšený, s čerstvým adrenalinem v krvi vstávám z postele. Není to jednoduché, ale vidina možnosti být za dobrých meteorologických podmínek nahoře na kopci mě žene kupředu...

Beru věci a vyrážím na kopec. Čelovku ani nepotřebuji. Výstup je příjemný, v zimních podmínkách jde i bez ní obstojně držet směr. Stoupám po sjezdovce, která se ve spodní části spíše nevyužívá, jelikož zde většinu sezóny není dostatek sněhu. Na vrchol je to něco přes dvě hodiny. Volím pomalé tempo. Sílu je třeba dobře rozvrhnout...

Podle všeho jsme v pravý čas na pravém místě. Východ bude parádní. Jediné, co brání dokonalosti, je silný vítr nepřetržitě vějící kolem

15 m/s. Volíme dočasný úkryt za jedním z nádherně omrzlých stromů dokonale obalených sněhem. Tady se nedá mluvit o tom, že vítr věje. Je to pořádný fičák. Dvojí rukavice jsou nutností. Dostatečné tělesné teplo je jednou z podmínek pro dobré soustředění a pohodlné focení východu slunce. Cítím se dobře, a tak jdu najít vhodné místo. Nejsem zde poprvé. Jdu na ověřené body, kde je pravděpodobnost pořízení snímků, které se mi líbí. Do východu slunce zbývá necelá hodinka. V dále začínám pozorovat rozbřesk. Obloha začíná pomalu rudnout. Díky dokonalé modré obloze je celý kopec, včetně stromů nádherně obalených do sněhu, nádherně rozzářen do modrých barev...

Chtěl bych pozastavit čas. Uvědomuji si, jakou mám výsadu být na tomto místě. Přemýšlím nad dokonalostí stvoření světa. Vše, co vidím, mi jen potvrzuje, jak je Bůh dokonalý. Líbí se mi myšlenka, že všechna ta krása byla stvořena pro

nás. Probouzí se ve mně vděčnost a nezbyvá než děkovat.

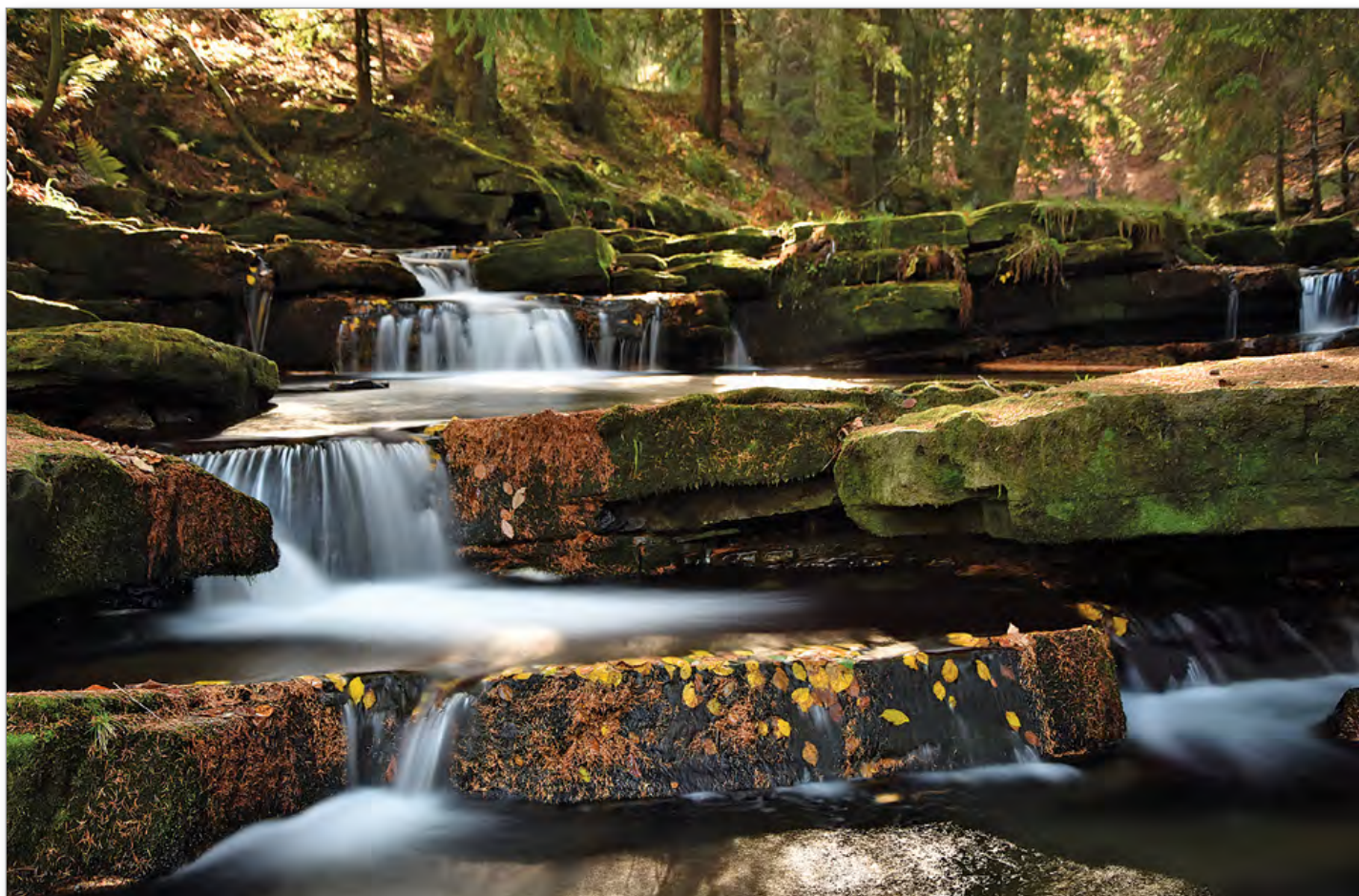
Pozoruji nádherné obrysy Tater s rudým pozadím. Nejsem ovšem schopen situaci zachytit. Silný vítr a mráz dokáže výměnu objektivu opravdu znemožnit. Volovec v Roháčích, Lomničák ve Vysokých Tatrách či Havran v Beliankách. Vše jako na dlani. Parádní podívaná. K tomu postupně mění se obloha. Dole pod kopcem září pouliční osvětlení oravských vesniček. Nalevo osamocená Babí hora. Nad oravskou přehradou lehký zimní opar...

Obloha pokračovala v barevné hře. Od modré, fialové, rudé až po žlutou se zářícím sluncem. I když do Tater to není daleko, prvně se objevila lehká záře na vrcholcích Tater a pak vykouklo i pro nás. Nádherný moment pro zachycení situace. Exponuji a zaznamenávám tento moment. Parádní scéna. Možnost zachycení fotoaparátem se v ten moment počítá na vteřiny..."

Autoři snímků: vlevo: Bogdan Kaleta; nahoře: Marián Béréš; dole: Josef Konečný

Autoři snímků: nahoře: Roman Polách; dole: René Kajfosz

Novinky v TV Ondřejka

Andrea Anderle Adamová

První verzi vysílání programu s názvem Televize Ondřejka jsme spustili v únoru 2013. V téže době jsme také všechna televizní videa začali zveřejňovat na vlastním YouTube kanále www.youtube.com/rehabilitacni-centrum. Nyní má vysílání TV Ondřejka čtyři různě tematicky zaměřené programové bloky. Každý trvá bezmála tři hodiny a opakuje se 24 ho-

din v různé dny. Na internetu máme trvale zveřejněno celkem 163 videí. Počet videí v blocích TV Ondřejka je nižší, protože neaktuální videa, jako jsou například pozvánky na výstavy v Galerii Lara, z programu vysílání po ukončení akcí vyřazujeme. V každém čísle v této pravidelné rubrice představujeme nová videa. Od července 2021 přibyla čtyři.

Fotosoutěž Lázeňská stopa 2021: Můj strom (1:52 min.)

Toto video je sice na našem kanále už od června, ale konec letošní soutěže na Silvestra se nezadržitelně blíží, a tak zájemcům o účast v soutěži připomínáme i touto cestou, že je nejvyšší čas.

Za uplynulých deset ročníků fotosoutěže jsme vystřídali řadu témat: příroda, voda, lázeňský život, humor, slunce, detaily, málo známé Beskydy, park, „Mýma očima“ až po loňské téma „Moje nejmilejší fotografie“. Nebylo tedy snadné vymyslet, jakým směrem se vydat letos, abychom téma neopakovali. Tím letošním jsme nakonec zvolili „**Můj strom**“.

Jste naším pacientem, klientem, hostem, či náhodným návštěvníkem? Pak vás toto video vyzývá k pátrání ve vlastním archivu či k pořízení fotografií vašeho oblíbeného stromu v různých ročních obdobích. Současně je třeba maximálně 5 fotografií doplnit textem, proč jste si ten strom vybrali a co o něm víte. Možné je přihlásit jen jeden strom z libovolného místa, ať je to třeba stoletá jablň z vaší zahrady nebo strom na cestě, kterou rádi chodíváte.

V tomto krátkém videu jsou uvedeny všechny

podmínky soutěže doprovázené fotografiemi stromů, které se objevily v soutěži v uplynulých letech k jiným tématům. Uzávěrka soutěže je 31. prosince 2021, ještě máte pár dnů čas o svém oblíbeném stromu popřemýšlet.

Dva roky v devíti minutách aneb Jak se stavěl Léčebný dům Storch II (časoběr, 9:45 min.)

Toto časoběrné video se skládá ze zrychlených a sestříhaných snímků rostoucí stavby z kamery, umístěné na střeše spodního domu. Fotografie zachytily dění na stavbě několikrát za den v období od 9. srpna 2019 do 13. srpna 2020, a tak je zaznamenáno vše kromě stavby základů. Každý ze 13 měsíců měl složku s až 1500 snímky! Věříme, že toto video potěší nejen stavbaře, dá se totiž vidět opakovaně, protože vždy si člověk může všimnout jiného detailu, který mu předtím unikl.

Všechna další videa zvala na výstavy v Galerii Lara, kterým se podrobně věnujeme na předchozích stranách. I na rok 2022 je výstavní program bohatý, další pozvánky už připravujeme.

Novinky v INFO kanále

Vysílání našeho druhého televizního programu s názvem Info kanál jsme zahájili v lednu 2019. Tento program zobrazuje texty a fotografie, které stručně představují naše služby a různé aktuální informace. Program má pět základních okruhů témat, která jsou vizuálně odlišena různě barevnými lištami: Informace o léčbě v BRC (tmavě modrá), nabídka služeb wellness centra Lara (oranžová), restaurace U Sestřiček (světle modrá), pozvánka do Galerie malířů Beskyd (rezavě hnědá) a kulturní nabídka (zelená). Fotografie a texty se obměňují po několika vteřinách.

Na obrazovce Info kanálu se trvale zobrazuje aktuální čas, datum a jmeniny. Pravidelně se také načítá místní předpověď počasí na dva dny a na nejbližších několik hodin. Hlavní výhodou tohoto kanálu je okamžitá možnost změny obsahu. Nejviditelnější jsou textové informace v dolní liště.

Informace o léčbě v BRC jsou základní, i za ztížených podmínek naši zdravotníci pracují z plných sil a pacientů po operacích máme stále hodně. V provozu je wellness centrum, restaurace U Sestřiček, ka-

várna Lara i obě galerie, samozřejmě v režimu, který upravují vládní nařízení. Jen kalendář kulturních akcí je opět prázdný, produkce ve vnitřním prostředí nejsou povoleny. Věříme ale, že se co nejdříve vrátíme k širší kulturní nabídce a tím i k lepším možnostem kulturního vyžití. našich pacientů i návštěvníků.

Programy TV Ondřejka a Info kanál lze sledovat pod čísly 1 a 2 v televizích v pokojích léčebných domů v hlavním areálu BRC a v LD Polárka.

Čeladenští školáci a předškoláci vyslali poselství do budoucnosti

11. prosince 2021 vyšla dlouho očekávaná 95. kniha nakladatelství Moravská expedice, v němž knihy zpracovává a vydává Okrašlovací spolek Rozhledna v Čeladné.

Na tvorbě této knihy příznačně nazvané „Hajní a hájenky Beskyd“ se podílely desítky pamětníků historie beskydských lesů. Konečnou obsahovou podobu knize dali autoři Petr Anderle a Oldřich Boháč, nádherná a vynalézavá grafika knihy (včetně obálky) je dílem skvělého tiskaře René Daubnera, o kvalitu textu z hlediska gramatického se postaral David Věžník.

Kniha vyšla v nákladu 2 000 kusů, má 463 stran formátu A4 a obsahuje mimo jiné desítky unikátních fotografií. Vyšla s tradiční podporou beskydských obcí Čeladná, Pstruží, Krásná, Morávka, dále pak Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné, firmy Sectron Ostrava, Nadace Landek Ostrava a mnoha dalších spolupracovníků.

V úvodu knihy upozorňuje vydavatel Petr Anderle na skutečnost, kterou se kniha stala tak trochu výjimečnou. Píše doslova:

„Koncem května 2021 vyhlásily obec Čeladná a její kulturní komise, Biskupské lesy Ostrava a Okrašlovací spolek Rozhledna v Čeladné soutěž pro školy a předškoláky, aby děti kresbami vyjádřily téma „Naše lesy za sto let“. Zadání bylo takovéto: Nakreslete, jak si myslíte, že budou naše lesy vypadat za sto let, pokud se budeme o ně starat. Kresbu můžete doplnit i krátkým textem. S tím, že nejlepších 25 kreseb bude otištěno ve formátu A6 na každé dvacáté stránce publikace „Hajní a hájenky Beskyd“, jejíž vydání připravuje na prosinec 2021 Okrašlovací spolek Rozhledna. Autoři budou odměněni výtiskem knihy s je-

jich kresbami.

Byl to těžký výběr, protože nikdo ze soutěžících nepřišel s vizí, že bychom měli za sto let být bez lesů. Naopak – většina kreslířů předpokládala, že budoucí lesy budou bohaté na zeleň i na drobnou zvěř. Do soutěže se přihlásilo celkem 83 školáků a předškoláků, kteří postavili hodnotící porotu před nesmírně těžký úkol. Porota v tomto složení: Pavol Lukša – starosta obce Čeladná, Ing. Libor Konvičný – ředitel Biskupských lesů Ostrava, Mgr. Martina O'Reilly – předsedkyně kulturní komise obce Čeladná, Mgr. Andrea Anderle Adamová – členka výboru Okrašlovacího spolku Rozhledna, Petr Anderle – autor a vydavatel knihy „Hajní a hájenky Beskyd“, Oldřich Boháč – spoluautor knihy „Hajní a hájenky Beskyd“, se scházela několikrát. Nakonec vybrala celkem 15 kreseb žáků 1. stupně místní ZŠ, dále 5 kreseb Krtečkovy mateřské školy a 5 kreseb Mateřské školy Beruška. Ony i ostatní kresby byly ve velké většině rovněž zajímavé a pěkné. Jména autorů a autorů vyhodnocených kreseb byla zveřejněna v říjnu 2021 v obecním Čeladenském zpravodaji.

Knihu se svou kresbou si každý z nich mohl vyzvednout jako dárek na slavnostním křtu nebo si pro ni může v dalších dnech přijít do Informačního centra v Čeladné. Takže poprvé v historii našeho vydavatelství vyšla kniha, na níž se podílela více než stovka autorů. Díky těm více než osmi desítkám školáků a předškoláků, kteří vyslyšeli a pochopili onen smysl vyhlášené soutěže. Za sto let tu pochopitelně nebudeme. Snad někteří autoři kreseb. I tak posíláme touto knihou jakési poselství do budoucnosti. Jeho smyslem je naše víra, že lesy nezahynou. Ba naopak.“

Krátký křest knihy proběhl kvůli protiepidemickým opatřením pouze ve vestibulu obecního úřadu v Čeladné, i tak si ho mnozí nenechali ujít a knihu si rovnou odnesli. (Foto: Petr Pazdírek)

Kontakt na vydavatele: Okrašlovací spolek Rozhledna, Čeladná 42, 739 12 Čeladná.

E-mail pro objednávky: ondrejnikrozhledna@seznam.cz; petr.anderle@tiscali.cz; Tel: 724 100 646.

Kniha je již v prodeji na těchto místech: Galerie malířů Beskyd, recepce Apartmánového domu Lara a Informační centrum v Čeladné.

TISKOVÁ ZPRÁVA K 15. ROČNÍKU SOUTĚŽE STAVBA MSK 2020

STAVBOU MORAVSKOSLEZSKÉHO KRAJE JE MUZEUM TĚŠÍNSKA, ZÍSKALO CENU GRAND PRIX

Prestižní soutěž Stavba Moravskoslezského kraje už popatnácté ocenila nej stavby z regionu. V několika kategoriích upozornila na skvělé projekty, ocenila také výjimečné osobnosti z oblasti stavitelství a architektury. Hlavní cenu Grand Prix odborná porota udělila Muzeu Těšínska, za rekonstrukci výstavní budovy a novou expozici. Slavnostní oceňování se konalo ve čtvrtek 22. 10. pod záštitou hejtmána Moravskoslezského kraje Ivo Vondráka a Ministerstva průmyslu a obchodu ČR.

„V letošním ročníku bylo nominováno přes padesát zajímavých a výrazných staveb. A to i přes následky, které měla na ekonomiku i stavitelství pandemie koronaviru. Velmi mě těší, že o ocenění bojovalo jedenáct projektů, které financoval Moravskoslezský kraj. Je tak jasně vidět, že o krajský majetek pečujeme, investujeme do něj a pokračujeme tak v proměně celého regionu. O to více mám radost, že právě naše stavba získala nejvyšší ocenění Grand Prix. Muzeum Těšínska na rekonstrukci své výstavní budovy čekalo dlouhých dvacet let. Až před třemi lety se podařilo dořešit majetkoprávní spory, ale také získat významné prostředky z evropských zdrojů. V Českém Těšíně teď máme nádherné muzeum, které si ocenění rozhodně zaslouží. Určitě všechny zvu k jeho návštěvě,“ uvedl hejtmán Moravskoslezského kraje prof. Ing. Ivo Vondrák, CSc.

Soutěž Stavba Moravskoslezského kraje každoročně vyhlašují Svaz podnikatelů ve stavebnictví, Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků, Obec architektů pobočky Ostrava a Moravskoslezský kraj. *„Jsmo velmi poctěni, že Svaz podnikatelů ve stavebnictví mohl být u zrodu této významné soutěže. Za uplynulých 15 let porotci navštívili více než 560 staveb, které byly přihlášeny do naší soutěže. Ocenili jsme dokončené stavby, které zcela zásadně a jistě pozitivně ovlivnily Moravskoslezský kraj,“* zmínil technický ředitel Svazu podnikatelů ve stavebnictví Ing. Pavel Ševčík.

Hlavním cílem soutěže je prezentace i propagace kvalitních projektů, staveb a jejich tvůrců, a také seznámení laické i odborné veřejnosti se současnou úrovní stavitelství a architektury v Moravskoslezském kraji.

„Mezi hlavní priority Obce architektů patří podpora kvalitní architektury, ať už se jedná o individuální stavbu, veřejný prostor nebo v širším kontextu o měs-

Cenu hejtmána v soutěži Stavba Moravskoslezského kraje získal Památník Josefa Kaluse v Čeladné

to. Tato podpora v případě Stavby Moravskoslezského kraje představuje snahu, aby byly na regionální úrovni oceněny architektonicky zdařilé, funkční a pro veřejnost přitažlivé stavby. Stávají se totiž odrazovým můstkem pro rozvoj regionu, jsou kultivací vkusu a vzorem pro následování,“ sdělil předseda Obce architektů Ostrava Ing. arch. Martin Chválek.

Mezi vyhlašovatelé soutěže je i Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (ČKAIT). *„Soutěž Stavba Moravskoslezského kraje vstoupila do jubilejního 15. ročníku. Vstoupila do něj s padesáti třemi přihlášenými stavbami, což je dosud historicky nejvíce. Je vidět, že si soutěž získala prestižní pozici mezi zhotoviteli staveb,“* řekl předseda Ostravské oblasti ČKAIT Ing. Svatopluk Bijok.

(1. 11. 2021 <https://stavbamsk.cz>)

NOVÉ PŘÍSAĐOVÉ KOUPELE V NABÍDCE VODOLÉČBY

Od listopadu mají naši pacienti možnost využít v průběhu léčby tři nové druhy koupelí: jódovou, solnou a solno-jódovou. Vhodnost koupel posuzuje ošetřující lékař, protože tyto přísady mají také některé kontraindikace.

Jódová koupel

Jód se řadí mezi stopové prvky, a to znamená, že ho naše tělo potřebuje pouze v nepatrném množství. Toto množství je však z hlediska správného fungování organismu velice důležité, a pokud jej nezajistíme, mohou se objevit vážné zdravotní potíže. Jód je totiž potřebný ke správné činnosti štítné žlázy, která dále prostřednictvím hormonů ovlivňuje látkovou výměnu v těle, přirozené životní tempo a odolnost proti stresu.

Podobného efektu, jakým je vstřebávání jódu pokožkou při pobytu u moře, lze dosáhnout právě jódovou koupelí, která má příznivý vliv na naše zdraví. A to nejen díky přidávku jódu, ale pracuje rovněž s mechanickými a tepelnými účinky vody.

Tato koupel se připravuje přidáním 15 ml jódového koncentrátu, vyrobeného z přírodní solanky Darkovského typu, do vany s vodou o přibližné teplotě 37 stupňů Celsia. Jód se následně vstřebává pokožkou a jeho nezanedbatelné množství se do těla současně dostává také dýcháním, inhalací aerosolu, který se z koupele samovolně uvolňuje. Při koupeli tak dochází k prokrvení tkání a zlepšení činnosti orgánů, zlepšuje se hojení ran a funkce nervů, včetně funkce centrální nervové soustavy. Jódová koupel dále podporuje výživu chrupavek, což napomáhá správné funkci kloubů. Z dlouhodobého hlediska má také významný vliv na snižování krevního tlaku a chole-

sterolu v krvi. Opomenout nelze ani lokální antiseptické a dezinfekční účinky.

Díky výše zmíněným vlastnostem je jódová koupel vhodná zejména při léčbě revmatických onemocnění, dále při cévních onemocněních mozku, srdce, periferních cév a doporučuje se také při kožních či gynekologických potížích. Dopřát si ji však můžete nejen při akutních zdravotních problémech, ale také za účelem celkové regenerace, omlazení a prevence. Jejím absolvování byste se však měli vyhnout v případě, že trpíte alergií na jód. Po koupeli, která trvá 15 minut, následuje celotělový zábal.

Solná koupel

Koupel v soli je velmi zdravá a používá se od pradávna. Zlepšuje krevní oběh, usnadňuje metabolismus, má zklidňující účinky na nervový systém a napomáhá tak k odstranění stresu, únavy a po-

dráždění. Usnadňuje regeneraci svalů a zmírňuje kloubní i revmatické bolesti. Má protizánětlivý, dezinfekční a díky výraznému osmotickému efektu solného roztoku i celkový detoxikační efekt. K přípravě používáme koncentrát z mořské minerální krystalické přírodní soli, která pochází z jezera Saki u Černého moře a obsahuje přírodní Betakaroten. Teplota vody je 37–38 stupňů Celsia a po 15minutové koupeli rovněž následuje celotělový zábal. Koupel je možné doplnit vířivou funkcí vany.

Solno-jódová koupel

Tato koupel kombinuje účinky dvou předchozích a díky nižší koncentraci jódu je u ní i menší riziko alergické reakce. Doba procedury je 15 minut a ideální teplota vody 37 stupňů Celsia. I v tomto případě je možné koupel doplnit perlením.

Jan Neuwirth, vedoucí fyzioterapeut

Čeladenská FONTÁNA.

První číslo tohoto časopisu vyšlo v listopadu 2009.

Nepravidelný zpravodaj Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Šéfredaktorka: Mgr. Andrea Anderle Adamová.

Redakční rada: Bc. Jan Neuwirth, Zdeňka Kišová, MBA, Ing. Blanka Ochmanová. Adresa redakce: BRC, 739 12 Čeladná 42.

Grafická úprava: A. Adamová. Tisk ME® a René Daubner - APRO Bruntál.

Distribuce dle rozdělovníku, v PDF ke stažení na adrese www.brc.cz/casopis-brc/. Zájemcům zašleme každé vydání na e-mail.

Toto číslo vyšlo v prosinci 2021 v nákladu 2 500 výtisků.